

Supracopem și coperta de *Petre"VuUânescu*

Desene din manuscrise

TUDOR ARGHEZI

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURA

CUVÎNT

Vrui, cititorule, să-ți fac un dar,
O carte pentru buzunar,
O carte mică, c cărțică.
Din slove am ales micile
Și din înțelesuri furnicile.
Am voit să umplu celule
Cu suflete de molecule.
Mi*a trebuit un violoncel:
Am ales un brotăcel
Pe*o foaie de trestiemgustă.
O harpă: am ales o lăcustă.
Cimpoiul trebuia să fie un scatiu.
Și nu mai știu. . .

Farnece aș fi voit să fac
Și printre o ureche de ac
Să strecor pe un fir de ață
Micșorată, subțiată și nepipăita viață
Pmă<n urina, cititorule, a dumitale.

Măcar câteva crîmpeie,
Măcar o țandăra de curcubeie,
Măcar nițică scama de zare,
Nițică nevinovăție, nițică depărtare.

Aș fi voit să culeg drojdii de rouă,
într/o cărticică nouă,
Parfumul umbrei și cenușa lui.
Nimicul nepipăit să /A caut vrui,
Acela care trasare
Nici nu știi de unde și cum»

Am răscolit pulberi de fum.

PARADA

Cînd încerc, pe dibuite,
Stihuri nemeșteșugite,
Vin la geamul meu închis,
Ca din basme și din vis,
Toată noaptea, cît veghez,
Pîna^n miez și după miez,
Valuri, ploi, ninsori de fluturi,
Purtînd chivăre și scuturi,
Sumedenii de gînganii —
Și*n genunchi îmi fac mătăni.
Mă cunosc și mi se închină
Că le dau din geam lumină.

În izbeliște și hulă,
Mîngîiere mi*destulă,
Și mă simt în lumea lor
Sol, în loc de cerșetor,
între treptele de sus,
Pot să nu fiu, cum nici nu^s.
Din împărăția mea,
începută din perdea,
Fluturimea mă plătește
De dureri, împărătește.
Cine poate să*mi dărîme
Slava de peste fărîme?

Una,m văluri de mireasă,
Are pasul de crăiasă,
E albastră și frumoasă,
Scrum de umbră somnoroasă,
Și/i subțire, din țipare,
Ca un fum și ca o boare.
Străveziul borangic
Ș'a urzit în Carul mic,
Și/i gingașă și suavă
Ca Ofelia bolnavă.

Niște pui de porumbiei,
De argint și de polei,
Vin în stoluri, ca o ceață,
Se opresc, se strâng șingheață,
în odăjdii de atlas
Vin lăstunii mici la iaz,
Să se bucure și scalde
în viitoarea de smaralde.
O șopîrla vrea să fie
Cît un ac cu gămălie.
în imperiul meu pătrat,
Ș'au mutat și așezat
Ciute, cerbi și căprioare
Prefăcute «n mărțișoare.
Toate cele mari și vii
Sînt făcute jucării
Și*au trecut prin făcătură
Nouă, în miniatură,
între bumbi și cuișoare,
Fermecate să și zboare;
Vite mari, cu coarne grele,
Deochiate, în mărgеле,
Viespii, muște și lăcuste
Cu aripile înguste;
Fiarele*au ajuns sfioase
Șirs cusute cu mătase.

Un țînțar cu picioroange
Sare*n arcuri peste goange.
Alt lungan și*un uliu berc
Tremurăm zigzag sun cerc,
O chirilică răsare
Pe un punct de întrebare.
Droaiele de alfabet
Și de litere schelete
Se tîrăsc pe geam alene,
Printre slove egiptene,
Tresărite de un har
De mai nou abecedar,
Și jivină cu jivină
Sug bezmetica lumină.

De fereastră s'a izbit,
Gros cît un mitropolit,
Cărăbușul, un gîndac
în manta cu comanac.
E greoi și cam atîrnă
Cu un corn în fruntea cîrnă,
în dulamă și giubele
Lustruite, ca de piele.

Ca o pajură de foc,
Fluturele din mijloc
E*o păreche de pafale,
Aninată*n balamale
De cristal, o cataramă
Pentru plete și năframă.
E bălțat din catifele.
Zugrăvite cu inele,
Ti^helite cu chenare
Albe, de mărgăritare.

Citã mare cheltuialã
De zmałț, lac și poleialã!
Ce belșug și ce risipã
De comori întno aripã!
Ce*avuții într^o paiatã
Șimtno scamã de mustatã!
Nu s*a calicit măcar
Nici un strop de chihlimbar
Sau cernealã de cleștar.

Cã stihile, grãmadã,
Au luat parte la paradã,
Pana mea, sã nu te sperii
Cã vin gloate și puzderii,
De scînteii, verigi și zale,
În vîrtej, în rotogoale,
Cu strigoii fãrã nume,
Stoluri, adunați din lume.

Au mers horele și*au stat.
Nici un glas n*a suspinat,
În tãcerea dimprejur
Nu 5'aude un murmur.
Mii de mii și mii de sute
De*arãtãri nemaivãzute
Sînt streine între ele,
Ca și fragedele stele,
Ca și stelele de mute.

Cedare sufletul sãmvețe
Dintr^atîta frumusețe?
Patru broaște subt pridvor
Urmãreau cãderea lor.

SEARA

Un păianjen, ca un neg,
Umblă lung în șase peri.
Abiad vezi și e întreg
Cu nevoi și cu dureri.

Vine de la munca lui,
Nu semșeală de picior.
Îl așteaptă, colom cui,
Casa prinsă de urcior.

Nu mă vede, nu mă are,
Nu mă știe de nimic.
De ce*oi fi atât de mare?
De ce*i el atât de mic?

CONFIDENȚA

De*abia trezităm soare alb, grădina
Din somnul ei curat dintru^nceput,
Că o și turbură cu fulgere lumina
Și stupul lacom șt limbut.

Ca niște ochi semdreaptă către mine,
Cu gene lungi, trandafirii,
Floarea deschisă a tuipinii pline
De căutări sfioase de copii.

Fieștece răsad, în îndoială
Că'și spune visul sau că și4 ascunde,
Îmi urmărește mîna prin beteală.
Sînt grădinarul ierburilor scunde.

Mărturiseșterti, puică micșunea,
Șoapta ce<o ții pe buzele matale
Și lasă/ți sufletul de catifea
Să*și scoată tot oftatul din petale.

Voi bate^albinele de la prisacă
Și vă voi apăra de stele
Și de duhovnicia lor posacă.
Căci voi sînteți fetele mele.

CIRIP

Veniră pilcuri, de Florii,
Din Sfântul Munte și Ierusalim,
Cu călăuza unui serafim,
Peste prăpăstii, ape și câmpii.

De Paști va trebui să fie
Praznice sfinte în Tării,
Clopote, coruri, liturghie
Și îngeri mulți, sute și mii.

Doi heruvimi au tras la noi
Și au găsit un cuib de lut
Gata făcut, bine făcut,
Cu cîlț ușor și scame moi.

Copiii ni s*au deșteptat
Cu stoluri în ferestre și pridvoare,
Și sfeșnicele s*au aflat,
Ale livezilor, aprinse cu o floare.

Văzduhul sună de viori
Subt streășinile*adînci și frînte,
Ele*a cîntare au purces din zori,
Căci oamenii* au uitat să cin te.

DE PAȘTI

La toate lucarnele și balcoanele
Au scos din cer îngerii icoanele
Și*an aprins pe scări
Candele și luminări.

Orașele de sus, în sărbătoare,
Au întins velințe și covoare
Și ard în potire
Mireasmă subțire.

Și din toate ferestrele odată,
Mii șt sute de mii,
Heruvimii fac cu mina bucălată
La somnoroșii noștri copii.

MIERE ȘI CEARĂ

Fetele, albinele
Au furat sulfinele,
Tărîna de soare,
De pe flori uşoare,
Pulberea de lună,
De pe mătrăgună,
Scrumul de şofran,
Nea de mărghiran,
De pe izma'creaţă
Broboane de ceaţă,
Lină de tămîie
Și smirnă, moliiie —
Soiuri de lumină
Făcută făină.

Li se^aștern ca pînzele
Toate dupăprînzele,
Și la toate ceasurile
Trimbele, atlasurile.

Cred că va<ncăpea
Intrmn stup și#o stea,
Care a venit
Și s#a rătăcit
Dintrmn roi de sus.
Și care diseară
E miere și ceară.

CREION

In grădinam care scriu,
Cerne aur argintiu
O tîpsie ca de jar,
Spînzurată*ntnun arțar.

Florile trezite mi'S*
Aripile și*au deschis,
Și desprinse din răzoare,
Stoluri lungi încep să zbo

VACA LUI DUMNEZEU

De prin vârful pomilor
A venit o boabă zbor
De cafea,
Năclăita în perdea.
Dumnezeu când Ța făcut
Fința din scuipat și lut,
Cu o pensula de zdreanță
A vopsit*o cu faianță
Șt Ța pus ca din greșeală
Două coji cu căptușeală
în spinare,
Ca sa zboare,
Și aproape în zadar
Patru puncte, ca de zar.
Se gîndea atunci că nu*î
Greu să fie vaca lui.

Ca un nod de broderie
Neagra și cărămizie
Care mișcă și se zbate,
S>a>meccat pe jumătate
în nemărginire*albastră
Din fereastră.
Și fiindcă răsar în ață
Stelele de dimineață,
Crede că din zarcadîncă
Luna vine și*o mănîncă.

Și se dează liniștită
Ca să fie înghițită,

DOMNIȚA

Prințesei mici îi pare bine
Că stăpînește țara de albine.
Cetățile dintre răchitele^argintii
Noroade au cu sutele de mii,
Și mînaă cît o floare
Cîr mu ieste dulce zeci de popoare.

Ca sa le placă
În in se îmbracă
Și se stropește cu fum
De parfum,
împresurată de un văzduh de boare
De levăntică și răcoare.

Prințesa mică*î bucuroasă.
Prisaca sună ca murmurul de coasă.
Fagurii sînt grei
în buricele moi ale degetelor ei,
în urzeala miilor de găuri de celule
Așteaptamcovoiate larvele minuscule
Să se trezească și să*î zboare
Pe umeri, pe gulere, pe cingătoare.

A venit o solie
De o mie
Sa*î cînte la ureche
Ru^a băltii veche.
Piinea ei cu povidlă și unt
O înconjoară zborul trîntorului, mărunt.
Pe cafeaua cu lapte
Au tăbărit șaptezecișapte,
Și roiurile avide
Se îmbulzesc la felia de cozonac cu stafide.

GHICITOAREA

Ghici ghicitoarea mea.
S-a pogorît un păianjen dintno stea,
Din Carul mic, din Carul mare,
Pe un fir de cînepă lucitoare.

Și nu era păianjen, era păinjeniță.
Avea, ca tine, o guriță
(Minca*o>ar mama!)
Și părul ca arama.
Ochii ca niște dudu
Brumate, negre, ude.

Și a scos niște picioare lungi
Din două pungi
Flutură; de mătase,
Nu prea subțiri, nici prea groase,
Cu călcîie
Mirositoare a lămție.

La sale
Avea două portocale,
Și la sîn (ascundeb
Ouăle, rotundele.
Și, sa*mi mai aduc aminte
Unde să fi văzut și*un bob de linte, . .

Nu știu, am uitat,
Cu toate că bam pupat.

Ghici . . .
Am împletit ibrișim cu amici
Și Ț*am tivit sprincene si gene
Ca să*ngreuieze pleoapele alene.
Ghici (mînca*o*ar tatal)
Cine era fata?

ZĂBAVĂ

Sagetătoarea căutătură
Se mai zărește pe firimitură
Subt canapea și clavecin,
A vulturului de caolin.

Pasărea aspră, de Tărie,
S'a sfarimat ca o farfurie.
Păcat că din cioburi și spărturi
Nu se pot lipi și face vulturi.

Plîngi după bijuteria spartă
Ori fă cum vrei, sau blestema, sau iartă.
Dar dînd clavecinul și canapeaua*n lături,
Vine noaptea! grăbeștote sa mături.

URARE

Șchiopătînd la ușa mare
Cu*o metanie și*o cruce,
Greierele îți aduce,
Doamne, binecuvîntare.

Gînduri line,
Spice coapte,
Doniți pline:
Miere, smirnă, must și la

Să*ți aducă binele
Clipele: albinele.
Ca balta și miriștea
Să*ți răspundă liniștea.

Bună paza,
Scăpărată dintr*o stea,
Prea cu ratași albă rază
Casei candelă săa stea.

Și să tească te norocul
Ca un câine, în tot locul.

Cîntec, stihuri și povești. . .
Măre, Doamne, să trăiești!

O LĂCUSTĂ

Mi/a umblat în pădădie
O goangă cu pălărie
Și cămașe stacojie.
Avea fuste și manta
Tăiate din catifea
Și pieptar cu solzi de țiplă,
Căptușit o un fel de sticlă.

Domnișoarei cu trei rochiid
Lăcrimau rubine ochii.
Să te întreb pe Dumneata,
Cum veniși în iarba mea
Și de unde, Domnișoară
De cristal și scorțișoară?

După pana ce te*a scris,
Vii și tu din somn și vis.
Căci vopseli asemeni nă*s
Decît colo, tocmai sus,

Unde sînt întmdevâr
Pensule de*a fir* a/păr
Și zugravii de o șchioapă,
Meșteri scriitori cu apă.

Ce te*a supărat? țintarul,
Păpurișul, nenufarul?

Aș fi vrut să stea s*o prind,
A venit încoa sărind
Și*a plecat sărind într*alte
Buruieni și mai înalte.
Șbaș fi vrut să<mi stea întâi
Pe un vîrf și s/o mîngîi.

Mba lăsat atîta mie:
Bumbii goi, de păpădie.

DENIE

Seara stau cu Dumnezeu
De vorbăm pridvorul meu.
El e colea, peste drum,
în altarul lui de fum,
Aprinzînd între hotare
Mucuri mici de lumninare.
Din cerdacul meu la el
E un zbor de porumbiech
îmi trimite danie
Cîte o gînganie,
Paianjini pe sanie
Sau pe o metanie,
Atîrnați de*o sfoară, groasă
Cît o umbră de mătăasă.
Și se leagă de pridvoare
Mirodenii dulci de floare,
Ca o punte de poteci
Pentru fluturiim scurteici.

Pe drumul de el ales
Graiul n*are înțeles.
Mai mult spune cucuruzul
Decît gura și auzul.
Domnul tace.
Glasul nu>și trimite*ncoace.
Domnul face.

DOUĂ CAPRE

Două capre cu trei iezi,
în genunchi, la o tulpină.
Ți se pare că le vezi
Că se roagă și semchină.

In gtubele lungi, de păr,
Și cu bărbi, ai da să zici
Că sînt chiar, într*adevăr,
Cinci monahi ori ucenici,

Șbi și a Ită* asemăna re:
Ciute și suman sărac,
înțolite*^, fiecare,
Roșe o vane lem șiac,

S*au sculat și, rumegînd
Stihuri mute și litanii,
Scapă, rupt din cînd în cînd,
Șirul negru de metanii.

URECHELNITA

Unde fugi, nebună oarbă,
Cu picioarele de barbă?

CINCI PISICI

Am în grădină cinci pisici
Din care două sînt pisoi,
Ele — gingașe, moi și mici,
Ei — dolofani și zdraveni amîndoi:

Spinări, picioare, mcheieturi ca fierul,
Unghii de șoimi și colții lungi, de fiare,
N*ar cuteza nici șarpele, nici jderul
Să simtăm ceafă crîncenele ghiare.

Cînd calcă^n flori și dau să se oprească
S^asculte parcă un murmur pierdut,
Le cade ca pe#o scoarță oltenească
Țesută umbra printre foi de dud..

Sînt tigrii mei, de veche obîrșie,
Și mă mîndrese cu neamul lor cel mare,
Și bărbătesc și blînd la duioșie
Șimtr*adevăr țesuți ca pe covoare.

Dar de ajuns sa latre un cățel,
Că fug în pomi și uită și de mine.
Tigri de junglă neagră, stați nițel,
Că mi*ățî făcut mîndria de rușine.

STEAUA > N [AR BĂ

Ca un strop de rouă ^ aprins,
Ce lucește în poiană?
Pentru găze într*adins,
Să lemdrumem buruiană?

Ca o candelă de schit,
Care, strtnsă*nr*o scînteie,
S*a desprins și a fugit
Pe o gaura de cheie?

Ca o za de prin povești,
Descusută din pieptarul
Unei fete împărătești
Sau din dești mărgăritarul?

Singură cu*aureolă
în imperiul de urzici,
Cum te cheamă? Luciolă?
Sau te cheamă Licurici?

£ gîngania cu stea
Albăstruie, stinsăm verde.
N«o atinge, pana mea,
Nici cu gîndul, că se pierde.

DOI FRUMOȘI

Pe o foaie de izma n gustă
Se oprește o lăcustă.
Ce frumoasă d, fa, Mărie!
N are nici ea pălărie
Și, strînsă m fotele ei,
Fără tocuri și cercei,
Cu bondițam subsuori
Și cu talpa goală n flori
N a fost, cînd era mireasă,
Nici Crăiasa mai frumoasă.

însă e și un brotăcel
Și nu luai seama la el.
Ochii lui în ochii ei
Licăresc și dau scînteii,
Sufletele amîndouă
Tremurînd de o spaimă nouă,
Și fiecare se strînge
Celălalt oo sad mănînce.
Vai de păcatele lor,
Nu a fost nici un omor,
Au sărit caremtno parte
Și s au dus în cîrji departe.

Adevărul se cunoaște:
Dinsa nu mănincă broaște.
Ar putea măcar să guste
Dînsul, gingașul, lăcuste?

VRĂBIILE

M*a strigat la gard un om
Cărnii fug perele din pom.
Dar avui și eu noroc,
Erau cu coadă și cioc.

NICI NUd PASĂ

Te*ai oprit într«un cais.
Pasare, cin' te*a trimis?

Te<ai mutat din dud în dud.
Cîntă, hai, să te aud.

Pasările fermecate
Nu au har să cînte toate?

Cioc vioi și ochi zglobii,
Spune*mi tu, de unde vii?

Așa pasăre bălțată
N*am văz u*o niciodată,

Și atît a catifea,
Scrisă numai pentru ea.

între pomii din grădină
Ești acasă, dar streină

Și să te ghicesc nu poci.
Mă apropii, tu te joci.

Nu știi, pasăre frumoasă,
Cum te cheamă? Nici nu ști pasă.

O FURNICĂ

O furnică mică, mică,
Dar înfiptă, va să zică,
Ieri, la prînz, mi s'a urcat
De pe vişinul uscat,
Pe picioare, pentru căci
Mi le*a luat drept nişte crăci.

Mărunţica de făptură
Duse, harnică, la gură
O fărîmă de ceva,
Carcacasă trebuia
Aşezat în magazie
Pentru iarna œ/o sa vie.

—« Un' te duci aşa degrabă?
Gîndul meu mîhnxt omtreabă,
încă nu te<ai lămurit
Ca greşeşti şi*ai rătăcit?
Cu merindea îmbucată
Te*ai suit pînăm cravată
Şi mai ai pînăm chelie
Două dealuri şî*o bărbie.
Nu Yrei, tată, sărti arăt
Cum iei drumul îndărăt?»

Să*ți mai pui o întrebare:
E aproape de culcare;
Unde dormi, aici, departe?
într*o pagină de carte?
S*ajungi virgulă târzie
Intrmn op de poezie ? »

Mă gîndesc ced de făcut
S<o feresc de neștiut,
îngrijat de cœ*o sa zică
Maica stareța furnică
De*o lipsi din furnicar,
Șbo așteaptă în zadar»

GIUVAERE

Zi cu zi, îmi faci cadou,
Puică galbenă, un ou,
Și nici n*ai avut habar
Că*mi lași zilnic în cuibar,
Parcă lunecat din cer,
Dintr*o stea, un giuvaer,
în uimirea mea adîncă,
Uit că oul se mănîncă
Și mă uit, mărîre ție!
Ca la o minunăție •
Astad oul de găină?
Astad ochiul pe slănină?
Asta s*ă vîndut în piață
Ieri și azi de dimineață?
Nu se poate! Ce, nu știi
Că nu vînd bijuterii
Mama Voie a și Dumitra
Nici cu coșul, nici cu litra?
Precupeți de har și nimb?
Marfa asta nu*i pe schimb.
Prin petala de opal
Se străvede un cristal,
Și*ntre*un sîmbure de ceață,
Strînsă^ n tainele de viață,
încolțește veșnicia.
Asta *ve* bijuteria.

Puică, ouăle matală
Nu le capeți pe parale,
Că sînt lucruri geniale.
Aoleu, ce proastă ești!
Nici măcar nu te gîndești.

TUNĂ

Tunăm cer. Se surpă, poate.
Stive de lemne tăiate.
Că nu*ți vine chiar a zice
Că joacă Domnul popice.

PODOABE

în lumina lunii moale,*a
Unei nopți de Betleem,
Se deșiră, tot agale,
Noapteamtreagă, ca un ghem.

Ac, mosor, compas, gherghef.
Raza batem loc și coase
Plasamtinsă de sedef,
Desfăcîndu'și firum șase.

Le#n dun^ă, argintii.

Un păianjen ca o ghindă,
Strecurat prin broderii,
Cădem ele, să se prindă.

Uneori, oprit pe fire,
Șimnodînd un vîrf de ață,
Intîlneștem oglindire
Luna plină drept în față!

Vîntul, mai înalt ca teii,
Iute și nebun, ca țapul,
Horbotele arencii
Le sfîșie* n craci cu capul,

Cînd nu bat nici vînt, nici ploaie,
Numai umbraă grea, de lene,
Casnica mea cucuvaie
Ia gatealam fulgi și pene.

VÎNTUL

Nu ştiu cine, pe furiş,
Mi*a smuls toamnă miez de noapte,
Din grădini, ca un afiş.

Cineva, vorbind în şoapte.
De pe*o scară de coşar,
Amocmit*om şase, şapte,

Şi*a virît«om buzunar.
Hoţ de frunze, cined ştie
Să ia seama: vine iar.

TOAMNĂ

Cade frunza de pe nuci,
Tălpi croite, de papuci.

IARNA BLAJINĂ

Iarna blajina
A intrat în voi, întâi, ca o lumina
Preacinstită, pomule,
Preagingăşe, omule.

A rămas de astă*vară
Luna în ramurile de ceară.
Pomule mic,
Ce torci tu, borangic?

Buruienile sînt îmbrăcate
Şi încălţate
Cu tîrlici
De panglici.

în streăşinele mele
Vrăbiile au adus peri ni şi saltele.
Pisica bătrînă
Şi#a pus ciorapii de lînă,
Şi torcînd pe neştiute
Din carîmbi şi căpute
Sumb răcat cu tricou
Cenuşiu şi nou.

Toată lumea se joacă
De*a un fir de promoroacă,
De>a țandăra, de*a cremenea,
Vrînd să fie*asemenea.

Floarea nu mai vrea să dea
Și s>a făcut nuia.
Apa face minuni
Și soiuri de minciuni.
La jghiaburi, burlane și ciuturi:
Vergele, mărgelile și ciucuri.
Melcul urduros
S>a făcut somnuros:
Dintrmn fel de pămîntel,
Pe carel știe el,
Și cu un fel de meșteșug,
S>a făcut un fel de belcius
Sfredelit, găurit, învîrtit —
Și s>a zidit
Pe un an
întrAin fel de pantof, dintnun fel de porțelan*

Toate taie, toatemțeapă,
Din văzduh și apa,
Și presărat cu ghimpi mici
Pămîntul se ghemuie ca un arici.

DE CRĂCIUN

Cine*ar fi crezut livada
Dintnun ghem și un mosor?
Că s'a rupt ca un covor,
Deslănată cu grămada.

Calcă lin! Fuioarele
Și urzelile îți pot
încurca picioarele
Și pantofii mici de tot.

Dacă mă gândesc, te*apucă
Iama*n ghelele de sfoară,
Ai sămgheti, pe ger, afară,
Și nud cine să te*aducă.

Însă, poate ai noroc,
Pentru tine să se facă
Iar livezile, la loc:
Din argint și promoroacă.

JOC DE CHICIURI

Cine s'a jucat azmoapte
Că ne*a uns pomii cu lapte
Și*a vopsit cu tibișir
Coardele de trandafir?

Ba se poate că o mână
Le*amșirat cmn fir de lină
Și<a tras crăci de corcoduși
Prin degete de mînuși.

Vinele dintre petunii
Ș#au făcut cît niște funii,
Sîrma gardului de plasă
E de zece ori mai groasă
Șîmpresoară curtea mea
Cu zăplaz de catifea.

Sforile de telegraf
Leagănă cîtemn cearceaf.
Pe o căpiță de mei
Șed opt mii de porumbiei.
Căci întregul Dubul Sfînt
S'a pogorît pe pămînt.

Iepuri albi cu blana groasă
S-au strîns pilcuri lingă casă-

Țarina, ca de hîrtie,
Emvelită cu dimie.
Peste casă, o broboadă
A căzut, ciucuri, grămada.

Cerbii, m turme și cirezi,
Prinși de coarnei în livezi,
Șimcepînd coasta s'o urce,
Se zmucesc să se descurce.

Ce folos! Din ramuri, iacă,
Nu mai pot sa se desfacă,

Șim plopi sună clopote
Șubrede, de horbote.

ÎN PERDEA

În perdeaua de atlas
Noaptea i-a intrat de-un ceas.
Sfertul lunii de apus
S-a urcat nișel mai sus.

Un foc alb din cer s-a rupt
Și se*anină dedesubt.

Seară nouăm vreme veche.
Deget fraged în inel.
Lunad vine în ureche
Șimn luceafăr în cercel.

TRANSFIGURARE

Cu toate că î*am spus ca nu vreau,
Mî a dat noapteam somn să beau
întuneric, și am băut uma întreagă.
Ce*o fi să fie, o să se aleagă.

Puteam să știu căm zeama ei suavă
Albastră alburie, era otravă?
îVbam îmbătat? Am murit?
Lăsașimă să dorm. . . ÎVbam copilărit.

Cine mai bate, nu sînt acasă,
Cine întreabă, lasă, . .
Cui mai pot sad ies în drum
Cu sufletul meu de acum?

HAIDE

Dacă ochilor tăi le*ar plăcea
Nevăzutul si neștiutul, ai putea
Veni la mine, parcă,
Și te*ai lăsa primejdiei din barcă.

Și nu te*ai mai gândi la nimic,
Nici la petecul tău de viață mic.
Nămolurile tainelor toate
Zac în mine răsturnate.
Luntrea țintă de ele
Se lovește de nuferi și stele.

într^o limbă barbară
Țîaș spune povești dintre o țară.
Vorbele, ca o țarină
Din șesurile ei ți ie*aș presăra pe mînă.
Și#n lacrimi se vor trezi
Apele țarii dinspre miazăzi.

Ascultă: rîuriled trec prin mine.
Le auzi tu destul de bine?
Ascultă: grăiește cucuruzul.
Pricepi creșterea lut cu auzul?

Uitem livadă stupii,
Uitem vifore lupii,
Uite cerbii,
Uite firul ierbii.

Vezi

Hergheii, stoluri, turme, cirezi?
Toate ale mele sînt si de mine țin,
Tot ce nud al meu si e strein.
Din perinile munților, la rîul lat,
Dumnezeu șîa așternut pat
Și șîa culcat.

LOGODNĂ

Vrei tu să fii pământul meu
Cu semănături, cu vii, cu heleșteu,
Cu pădure, cu izvoare, cu jivini?

Vacile ne vor aduce ugerii plini
Și vor muși la poarta noastră
De salcâmi cu floare albastră.

Nevăstuicile se vor juca în ogradă
Cu purceii și cu rațele, grămadă.

Puii de borangic
Vor număra meiul cu bobul mic
Și vor fugări țințarii.

În fața prispei vor tremura arțarii
Pestriți și va cânta cocșul.

Vom aduce florile cu coșul.
Din nuiete de răchită
Vom face împreună zestre împletită.

Și din lina oilor,
Culcușuri pisoilor.

Vrei tu să fii grădina mea,
De iarbămiare și de catifea?

MIRELE

Pășunea mea tu să fii
Cu pădăii.
Eu să fiu boul tău alb și nevinovat
Care te*ăș fi păscut și te*ăș fi rumegat,
Pe înserate,
Pe copitele îngenuncbiate.
În jugul brațelor tale
Aș urca greul cerurilor goale
Și munții lunii pînă m pisc.

Am rărnine în lună, pe disc,
Să arăm văile de tibișir,
Să semănăm lămiiță și calomfir.

Culcă*mi*te trîndăvă pe coame,
Fă'te jugul meu de came,
Stăpîna mea, frumoasă ca aurul,
De care tremură taurul.

ÎNGENUNCHIERE

Tu miroși ca marmura și apa di a fintînă.
Ai scos din uitare o mină,
Te>ai deșteptat cu genele dese
Peste minunile puțin înțelese.

Vino sâ te ascund în trestii si papuri
Pînă<or sosi hainele din cufere și dulapuri,
Pantofii înnalți
Cu cae^ai să temcalți,
Ciorapii de sticla de mătasă,
Horbota moale, cămeșile fumurii de acasă.
Mîinile mele vor să te*mbrace
în aromate, calde promoroace.

Cu cireșe la cercei
Să mergem la pureci,
Să dăm vitelor tarîțele
Mulgîndude țîțele
în ciubere.
Dă*mi mîna ta fără putere
Cu finul de*a valma.

Taurul vrea să'ți lingă palma.

MIREASA

Ochii tai s'au pus pe slove și cuvinte
Ca niște albine albastre, însetate de mirodeniile
sfinte,
Și sugînd mierea cărții s'au îmbătat cu ea.

Halucinata științei, vino în grădina mea,
Unde busuiocul a crescut ca brazii, și măceșii
Zgîrie simburii sînului prin inul cămeșii.

Pămîntul umblă după tine să te soarbă
Cu vîrfuri boante de iarbă oarbă.
Din sîngele tău băut și din sudoare
Pot să iasă alte poame și feluri noi de fi o are.

Vino. Dinnatnte îți voi desface pelinul și românită
Pe care le coace arșița.
Cu brațele și pieptul voi despica poiana
Și buruiana.

Voi ridica vișele fragede cu ghimpi de mărăcine
Ca niște omizi lungi, lipite de tine,
Te voi strecura ca dintr'o plasă,
Dînd foile și umbra de o parte,
Cum ai făcut și tu în carte,
Mireasă!

După ce te voi fi trecut și apărat
De fiarele mici, de gizele de un carat,
De șarpe, de lanțuri și de metale
Vegetale,
O să mă lași sa*ți pui inele de mâini,
brățări de picioare.
Si alte vestminte, dogoritoare.

CĂSNICIE

Șopîrlele verzi și cenușii, din chiparoși,
Se uită la tine, șopîrlă
Albă, cum coși
Pe mal, cu piciorul în gîrlă.

Șerpii casei nu te^au mai văzut,
Oile se opresc, vacile rag.
Și măgarilor încurcați în muște, le/ai căzut
Cu drag.

Trebuie să mergem să cunoască
Tîrla, cotețele, grajdul, balta,
Cine are să le domnească.
Poftim. . . Ariciul nostru, pîna una*alta.

DRAGOSTE

Pe câmpul palid, în sulfină,
Vitele pasc și rumeșă lumină.

Ramurile, poamele
Fac mierea, smirna și toate aroamele,

Și călușeii cercului cu zodii,
Curcubeie de jivine și jigodii.

Auzi? Oglinzi și argintari, șîn ape
Stă scufundat un clavecin cu două clape.

Zări de zmaț, văzduh de ceramică,
Streașini, un cuib de rîndunică.
Sprintenul aer miroase
A răchită tînără și a mătase.

Pămîntul dă din el
Tidve, izmă, mușețel,
Boance, piersice, struguri.

Rînduri de pluguri,
Cocorii taie brazdă stearpă și ară
Nămolul Tărilor de ceară.

Vin turmele, capre, mioarce...

Stai! Nu temtoarce.
Coapsa ta sucită stă așa de bine,
Caldă, lingă mine!

Ai vrea sămceapă noaptea? Vrei?
Strînge^mi încet un deget, două, trei,
Neputincioase, somnoroase, putrede, slute,
Pe adormite, pe tăcute.

ÎNVIERE

De cînd mi*ai pus capul pe genunchi, m#e bine.
Nu știam că mă voi vindeca de mine cu tine.
Vorbele, gîndurile, împletirile crezusem că*mi
ajung.
Nu știam. Au zvîcnit umerii, au crescut brațele:
fusesem ciun^.
Mi*am simțit coapsele, gleznel, spinarea tari
ca un luptător.
M*am vindecat și mam născut, sârutîndu*ți talpa
unui picior.
Fusesem slăbănog, fusesem orb, rătăcit
între uragane, miazănoapte și răsărit.

Mîna îți atîrnăm nisip și pietriș,
Linsă de valul curmeziș
Care vine^mblînzit să'ți pupe unghiile, inelele
și o brăjară
Și îți aduce daruri din to altă țară,
Zale rupte, firimituri de coifuri și de scuturi,
O poala de odăjdii argintii și fluturi.

Pentru leacurile din măceșii sînului tău
Am înfruntat mînia lui Dumnezeu.

Vezi? Corabia din zare plutește lin,
plecata pe sfert,
Plumbuită ca într-un nămol de cositor fierț.
Mergă marea, mergă cerul împovărat de stele.

Numai corabia și noi ne-am oprit între ele.

CÎNTECE
CU GURA-NCHISĂ

IATĂ, SUFLETULE.

Sufletule, iată stihuri fără chip,
Fără sunet și fără de răspuns,
De pulbere și de nisip.
Primește-te, murmură-te.
Cuvios mă apropii iar de tine
Fiindcă mă tem și fiindcă te-am văzut
Sălbatec și neliniștit.
Dau adăpost sub un acoperiș cu mine
Lui Dumnezeu și marilor minuni,
Cum aș putea să nu mămfricoșez?

Le-am rupt să curgă fără șir,
Metanii deslinate,
Horbote, petice, boangăricuri, frunze.
Aș încerca să stăm din nou la șoaptă
După ce dansurile s-au oprit
Și a tăcut orchestra.
Vreau să vorbim în graiuri desfăcute,
Și, dezlegând cuvântul de cuvinte,
Să alegem înțelesurile pe sărite.

Alt' dată, am grăit în stihuri încălțate,
Croite măsurat și împodobite.
Am ostenit să mi fie strânsă limba în coturni
Și vreau să las să umble de acum desculță.

DUREREA MEA.

Durerea mea de vineri duminică mai dulce.
O gust mai mult când sună un clopot
dintr-o turlă.

De ziua săptămânii mbe milă și mbe silă.
A nud opac și vremea s'îngroșat,
Ma cheamă ora din trecutul isprăvit
Și nu e loc să ies din cea de^acum,
Prin funingini și scrum.
Timpul mîcește însă scump,
Căci mi se pare căd al meu,
în vitejie și înfricoșare.
Ești un erou? Ești un fugar?
Omule, purtat ca o manta tîriș,
Din șapte nasturi mai atîrnă cinci.
Doi 5*au pierdut.
Unul a rămas pe munte,
Altul a căzut în rîpă.
Auzid. . . Cade în eternitate.

MAI MULT PĂMÎNT

Oue pămînt pe tălpi
Cit cuprinde pămîntul.
Mi*am făcut opinci din șesuri,
Corăbii din talaze
Și aripi din vînturL
Mai multe ape clocotesc în mine
Decît în matca mării,
Mai multe stele au sclipit,
Văzduh mai mult a fugit,
Umbră mai multă a trecut
Prin păsurile sufletului
Decît printre piscuri,

Drumețul înghețat pe creste
A fost adus pe targa,
încălzeșted mîinile, maică,
La icoane,
Lumineazăd cu candela.
E bine în chilia ta,
E bine în sufletul tău.

Dăd puțintică miere svo prescură,
Tined o sută de ani ascuns,
S^asculte, noaptea,
Lingă mîinile talemibătrînite,
Toaca blinda de utrenii.

TOT O SARICĂ

Tot o sarică mămcape,
Gros și slab, mare și mic.
Făcându*se pentru mine pitic,
M*a bătut pe umeri Dumnezeu
Cu mâna lui femeiască.
Tu ești? m*a întrebat; te cunosc.
Nu am știut răspunde.
Eu eram? eu nu eram?
Cum putea să mă cunoască?
Mă cunoști, Doamne, din vie,
Din lume, din farnece, din schit?

O să*mi spuie altădată, Dumnezeu,
în ceasurile mici din amurg,
Cînd vom vorbi în patru ochi.

Dar cînd voi pleca într^acolo
Pot să iau cu mine
O carte groasă
Și cîineie de t a casă?

SINGURE VIN

Singure vin lucrurile din trecut,
Duhul lucrurilor fără ființă, fără umbră.
Vin din buruienile vremii,
Din catifeaua putregaiului,
Din iasca lui, din pluta scorburoasă,
însoțite de zboruri de libelule.
Tristețile de demult,
Dintnalte vieți ale vieții.
Unele mă știu, altele m*au uitat,
Mi*e frig. . ,

Cum o chema nu mî*a spus.
Am văzut*o de sus
încă o dată.
De două ori o am văzut,
înstrăinată.
O dată, la fîntîna Samaritencii,
O dată, pe stradă, sub umbrelă.
Nu mai e fata zveltă cu donița pe umăr,
E un lucru, amestecat
Cu lucrurile fără umbră.

TOATE STELELE

Toate stelele care*au trecut
Prin zăbranicul meu
S*au ridicat în nalte roiuri,
Intrînd înnalte nopți.
Erau în plopi, s*au prins în brazi.
Erau în chiparoase, au intrat în tei.
Au fost în fîntîni, sînt în ceruri.
Bună dimineața, luceafăr!
Geana de argint tremură ca zaua.
Ai fost pe un pieptar de fier
Și>ai răsărit în zare.
Bună dimineața, fetelor!
O să pliviți pînă la scăpătat,
Cu fotele întoarse pe brîu,
Stelele întîrziate, încolțite, în pămînt.

DE PE PODUL RÎULUI

De pe podul râului
M*am uitat în unda lina,
Prin care s<a strecurat
Fumul vremii albastru.
Au trecut înnot pasările albe,
Cenușii și pestrițe,
împinse de umbră de sălcii.
Au trecut și luntrile,
Au trecut și îngerii oglindiți.
Peste umărul meu se uită în ape
Mulțimea*
M*am ridicat: podul era pustiu.
M*am aplecat: mulțimea s*a întors.
Am vorbit și nu mi s*a răspuns.
Se uita și un copil în rîu,
Uimit și el de frumusețea Ku.
Vezi să nu cazî!
Vezi să nu cazî!

DORMI?

Dormi, sufletul meu? te-ai culcat?
Plouă și singur mi s'a urît.
Vreau să nu te supăr.
Te-am văzut citind, la lampă
Și n'am băgat de seamă
Când ai închis oblonul din grădină,
Tărcat cu dungi egale de lumină.

Am bătut încet în fereastră
Și iar am bătut, mai tare,
Și am intrat în încăperea ta.
Curată rînduială!
Cartea sta deschisă la pagina albă:
Toate paginile cărții erau albe.
Ce citeai tu într-o carte fără slove?

Patul era nedesfăcut»
Cearșaful nou, perina proaspătă.
Unde ai plecat?
Unde umbli noaptea singuratic?
Încălțămintește țeste neatinsă.
Nu e gunoi la tine.
Te-mbraci cu cămașă de piatră
Și te încingi cu funie dcargint.
Tu mai nici sudoare,
Nici praf, nici scuipat.

Un ac îmi înglodește inima străpunsă,
Medicule fără de prihana.
Sau e un cui de la Crucificat
Sau un ghimpe din cununa lui.
Vindecă*rnă, suflete.
Vimaeasă, suflete.
Adu leacuri, suflete.

MĂRȚI SOARE

NU AM.

Nu am aici pietre, nici metale
Pentru suavele tale
Diafane frumuseți,
Adunate din sute de firimituri de vieți,
Din floare, din rouă, din pasăre,
Ca niște mărgele de mei, de porumb și de mazăre
Cu acul și firul.
Gîndul meu ca trandafirul
S'a întristat.
Am uitat
Să culeg și să opresc
O strachină din argintul ceresc.
Mîd așternuse luna pe masa cu scule
Și puteam să fac giuvaere destule. . .

Trezeștote, haide, din somn și din puf,
Gîdilatăm ochi de un zuluf
în care bate soarele.

Fiindcă vreau să ți le citesc mărțișoarele. . .

SĂ VEDEM.

Să vedem, ar putea graiurile mele
Să*ți vie ca niște inele,
Ca niște brățări, ca niște cercei?
încearcăde. Uite o dată unul, o dată cinci,
o dată trei,
Părechi și despărechiate,
Sau o dată pe toate.

Le*am suflat cu zmalțuri de zile, de ore
și de secunde
Și le*am făcut rotunde:
Cristale ca piatra acră și ca sarea de lămâie,
Neputîndude face tamîie
Și scîrbit de diamante limpezit și lucii.
Uite, de pildă, unul în chipul crucii,
Ar pune un semn turbure de lumină
Subt bărbia ta de fată creștină.
Altul își agață de ață
Gogoloiul de ceață.

Să vedem, din atîta sărăcie,
Să vedem, nu se știe,
Ce ți*ar veni mat bine,
Lucrurile goale, lucrurile pline,
Grele sau ușoare?
Căci toate sînt marțișoare.

FRAGEDA

Nu îi fie de deochi,
Ce frumoasă fără ochi!
Tivul pleoapelor se coaseri
Ferfenite de mătase.
De când s'a uitat în stele
I s'a prins bezna de ele.
Dintnun lunecus cu pana
I s'amcondeiat sprinceana.
E tot pana care scrie
Fluturii din pădădie.
A luat gura ei tipar
Parca de la nenufar:
Ce i'a spus visul ascuns,
De'a șoptit și i'a răspuns?
Nu ș'cu cine seamănă
Că îi pare geamănă:
O să ma silesc să caut
A ghici pe nai și fiaut.

între perine și pături
Mînad stă peaci, periaturi.

Puned degetare
Cîte^o sărutare.

Umbla^ncet, Iad minamcet,
Mutad^o incet,
Sa nu se deştepte, . .
Şim cuprinsul palmii drepte,
De zintii de marte,
Puned mărţişor o carte.

CUVINTE STRICATE

Toate
Cuvintele mele sînt întortochiate
Și s*au îmbătăt.
Le vezi? Au căzut, s*au sculat.
Au vrut să alerge și să joace,
Dar beția le*a prăvălit încoace.
Nu mai știu ce spun și îs
Bolnave de rîs.

S>au stricat cuvintele mele!
Umblă prin mocirle cu stele
De cositor
După un mărțișor,
Și<ar voi sa culeagă roade
Pîstîcite si neroade
Din sălcii nici verzi.

Cuvintele să nu mi le mai dezmierzi,
Să nu le mai spuie agale
Buzele tale,
Să nu le mai cînte cumva
Vocea ta

Și pe cobză deștele.

Huleștede!

NU E

În cutia de sîdef și aloi
Au venit podoabe noi,
Lăcuste, păianjeni, brotăcei.
Nu te speria de ci.
Lam încremenit în stihuri blajine,
Ca să te gătească pe tine,
Stăpîină.
Șopîrlad pentru glezna de la mină,
Iar șarpele pentru grumaz,
Fetișcană de atlaz —
Și pentru șoldul dumitale, de vioara,
Domnișoară.

Te rog a mă ierta
Dacă*ți zic și tu și dumneata
Și dacă din cuviință și de frică
Mîntea mi se face peltică
Și uitucă mi se face.

Chihlimbarul ăstad o răgace.
Matostatul e un cărăbuș
Prins acuș.

E adevărat? Nud adevărat!
Gînganiile au cam întîrziat,
Și cutia de lemn de aloi
S'a întors din drum în nap oi,
Pe spinarea furnicilor
în hamul și hățul panglicilor.

Bună dimineața, duduie!
Uited mărțișorul: nu e.

BURUIENI

IARBĂ TREAZĂ

Cu urechea la pământ
Lunecînd hascult prin fol
Lungi, de cîrji de popușoi,
Graul apelor din vînt.

[«aud undele^așternute
Giulgii moi, ca de hîrtie,
Șoapta cum îi întîrzie
Sufletul să i se mute,

Sculele mele cîntate
Le^aș zvîrli vîrtej în foc.
Vreau un singur pai, în loc
De uneltemcrucișate.

Dintno strună de o sfoară
Voi să mă căznesc să scot
Geamătul și*aleanul tot,
Pîcla grea și ceața rară.

Treceți toate pe o coardă,
Iarbă trează, floare moartă.

NU V,AM SĂDIT

Nu v*am sădit și nu vam cercetat.
Ați încolțit în drojdii de țărână,
Bezna din zguri va pus și semănat,
Și de ogor v*ați prins cu o țifină.

Innăbușind sălbatică grădina
Și roadele alese legați ucis,
Nu m*ați lăsat să mîngîi nici blajina
Căutătură galbenăm cais,

împotrivate, aspre, solitare,
Ați biruit cu blestem și năpastă
Și vă crezusem strepezi și amare,
O blestemată bălărie proasta.

Dar ați răzbit în piatră: Pace vouă!
Și binecuvîntare cui va dat.
Sînt bucuros de mulțumirea nouă
Că s*a stîrpit gustosul zarzavat.

Și de mam luat nici poame, nici legume,
Am scos cu degetele Cosînzenei
Din brazdă rădăcina fără nume
Și neștiuta miere^a buruienii.

BURUIANĂ, NU ȘTIU CARE

Buruiană, nu știu care
Țid porecla de născare
Și nici nu vreau să ți*o știu.
Știu că ești pământul viu
Și ca, orișicum, tu crești
Făr<a ști cum te numești.
In fieștecare sat
Fetele te*au botezat.
In fiecare urzică
A pus Domnul o mărgică
Și*a croit tulpini și floare
După soiuri de țipare
Cu osîrdnică migală,
Să nu stea țarina goală.

De folos ori nefolos,
El vreamții lucru frumos.
Dintno îngustimea ștofii
A scos crinii și cartofii.

Cu ace laș fir de ață
Țese, prinde și agață,
Și la fel, cu*aceeaș rîvnă
Că scoți floare, că dai țîfnă.

Omul însă, căpcăun,
Vrea frumos numai ced bun,
împărțind, pe cîte toate
Sînt, în feluri de bucate,
Judecata *Uo* dă gura
Șid dă lingura măsura.

Nud frumos la el ceva
Care nu se poate bea,
Și nimic bun și curat
Nud, ce nu e de mîncat.

Buruieni cu fir aprins,
Nu vă caut după lins,
Spicul nud aleg cu must
Și nici ghimpii după gust.

FRUNZĂ PALIDĂ, FLOARE GALBENĂ

Frunza cînd moare
Se face floare.
Au adunat lună și lumină
Pomiim grădină
Și scutură soare.

Ați fost niște trupuri
Și v*ăți făcut fluturi.
Nucule, suflete scuturi.

Dafini, duzi și migdali
Erau plini de papagali.
Le*au căzut aripi și pene,
Fulgii, alene
Și pemdeletele.
Leau rămas în arbori scheletele.

Miroase a piatră și ceară,
Și ziua intră în seară.
Prin ceața mînjită cu humă
Se micșorează carul cu paie de brumă,
Dric vînat, strîmb, pe jumătăți de roți,
Și cimitir întunecat, de hoți.

în mocirlă și apă
Calcă monxia ciungă și șchioapă
Și duce carul ei cu gloabe mici,
Ca un jeluitor singuratec, cu bici.
Azi marenceput deslușit
Și pare o zi de sfârșit.
Mîine va fi, nu va fi. . . lată,
Umbra strînge orele aplecată. ••

COLIND

Doamne, vreau să<ți mulțumesc. . .
Dar în graiul omenesc
Slova vorbelor tocită,
Vorba slovei prihănită,
înțelesul otrăvit
Le*a mușcat și*mbolnăvit.

Un strigoi
Punem negreală noroi.
Pravila de baștină
S*a pierdut în mlaștină.
Ochii mici ai literii
Sticlesc ca ai viperii.

Voie dă*mi să spînzur graiul
Și să>ți mulțumesc cu naiul.
Cîntecul care mă doare
Frated cu tăcerea mare,
Cu îngerii, cu lăstunii
Și cu șoapta rugăciunii.

Noaptea îți înșira albe
Fire de beteala, salbe,
Fluturi și mărgăritare.
Mulțumește, lăutare,
Bunului tău împărat,
ȘL săd cînți îngenunchiat.

CRUCEA VECHE

Crucea veche de la drum.
Este cum s'a pomenit,
Cu Hristos cel răstignit,
Zugrăvit cu terci de fum.

Turmele si carele,
Vremea, vntul trec și pier.
Ea stă singură la cer.
Cu Acela Carele. . .

Lemnul i se tot dăvîngă,
Zugrăveala se mănîncă,
Trupul se cunoaște încă,
Povîrnit pe mina stîngă.

Toamna, grija nu știu cui
Mai bătea cîte un cui,
Și cun deget sau cu două
Da cu albă st reală nouă.

PUI DE VÎNT

Vuitul strigă: nun răspunde.
Și te cheamă: te ascunde.
Te găsește? Dă cu frunza,
El nu știe să secase unză,
Abia de*amvățat să știe
Să se toarcă și subție,
Să se facă lină moale
Prin porumb și ramuri goale,
Pletele să*și depene
Prin zăbrele țepene.

Vînt? A fost numai un pui,
Pasăre din țara lui.

Aripile de dantele
încă*s cu bruma pe ele,
Degetele, lâ picioare,
Au în vîrf mărgăritare,
Și călcîilem stîhar
Oună par, de nenufar.

Calcă lin și cu sfială,
Ca pe foi de poleială,
Șovăind că poate strică
Gizele de majolică.

Mirodenii cu t mfiie
Ldmpressoara ŝid muigfiie.
Urmad e mirositoare
A suln  ŝi r coare.

Cheam d. Puneŝi am ndoi
Guram flaut ŝi*n cimpoi.

-MOȘTENIRE

L.a. luat moșului din gură
Luleaua, pe arătură,
Cu scuipatul 3e mohîrcă.
Și*a luat și pe moș în circă.

Moșul, nedeprins cu somnul,
Adormise întru Domnul.

Și ziua nămiaza mare.
Cu unchi asul în spinare,
Amvățat să cînte*așa,
Din scuipat și din lulea.

Erai, taicule, plugar,
Dar psalt bun și lăutar,

Zicudi și eu o cîntare
De alean și întristare.
Urcă*n slăvi, întno stîhie,
Scripca, taică, țî^este vie.

Ghiersul meu nemaicîntat
încîlcitud și uitat.

De te va trezi urcușul,
Dăd băiatului argusul,
Alăuta și luleaua. . .

Cerud palid ca lăleaua.

CM DE PĂMÎNT

Clăditămcet cu dalta și mistria,
Zidirea lui atingem cruce Tăria.
Pleșuve piscuri, zvelte, drepte, rupte:
Sorocul împlinit al unei lupte.
Meșteșugarul trist a biruit.

Scoboară bîrnele neodihnit
Și, desfăcute mîinile de scule,
Și lempreună: douăfau fost destule —
Și se maso arăm ce* a făcut. Răsplata
Este că>și vede lucrul năzuinții gata.
Moșia străjuită de statui
E doară sporul frămîntării lui.

Nu se ghicise pînă*n ziua șaptea
Ce deslușește ochiul pe întuneric noaptea.
Putea să fie piscul mai frumos,
Dacă te uiți în sus, de jos,
De>abia la vîrf ce scoabe cu talpa
pot săd lege
Mai trainic, ziditorul înțelege.
La trudă, zi și noapte, două vieți,
Află ce știi, si ce>ai știut înveți.

Meșteșugarul, tată, e pământul.
bai auzit tu geamătul, cuvântul?
Țua spus ce vrea ȘL ce și*a pus de gând?
Că este greu, căd prea târziu sau prea curînd
Să scapere țarina vulvori și jar de vatră?
S*a plîns că vîntul gol îl chiuie șiid latră?

Că duhurile rele, a ocară,
Mînjesc catapeteasma cu aripa murdara?
Cad îmbălează varul șiid vîră viermi în grindă?
Că neputînd săd spurce, îl spurcă în oglindă?
S*a plîns de carne, cînd a fost strivit
în rîpa lepezilor de granit?
Cînd ba călcat, mînat pieziș de slugi,
Călcîiul temeliei, de colț, pe tăvălugi?

Pământul nu se plînge. Lui nimic
Nud de ajuns de mare ca să nud fie mic.
Crîncen la cuget și la faptă,
El semcleștează<n el și rabdă.

La miazănoapte și la zUamiază,
Munții treziți la veghe stau de pază,
Și îmbulzita coifurilor gloată
Nu arem strungă loc sa treacă toată.
Dintre cetății de plumb și de omăt
Purcede înnainte șbndărăt,
Se dezmořesc din stîncile oprite
Zvonuri de lănci, murmure de copite.

în peșteri și firizi, nerăbdătoare,
Bat hergheliile copita de zăvoare.
La trecători, în marea sihăstrie,
Un uriaș se scoală, cu zaua argintie,

Cu frunteam cer, cu scut la cingătoare,
Scrutînd în ceașca ținutul și liniștea, călare.
Din neamul vechi al Crailor Carpați,
Născuți din piatră maică,
Sînt teferi zece gemeni, alăptați
La umerii sălbatici de zimbroaică.

o

Uited sfios, ursuz și mut,
Smerit ca lamceput,
Destoinic însă și a doua oară
Să mai ridice un hotar de țară,
Neștiutor de sine și de tot,
Frînt pe genunchi ori opintit în cot,
Îi mîngue de viață și de moarte
Rotiream bolți a șoimilor, departe,
În rotogoale, prinși în curcubeie.

Și, dimineața, proaspăta scinteie
O ia din pîlnii de zorea
Șii scrie Domnului cu ea.

A VENIT

De zeci de vieți îl cheamă
Pe cel fără vîrstă, fără țarm, fără vamă,
Din singurătate.

Are să vie vintui, poate,
Cu sulurile desfășurate.
Poate o umbră albă
Cu luna în salbă.
Poate veni pasărea înstelată
Cu aripa tăiată,
Acvilă, drumeață
Prin țărîna și ceață.
Poate vîntul mării, pribeag pe talaz.

Nu venise pînă la amiază
N-a venit nici pînă la toacă.
Strigătul în pustiu începuse să tacă.
Păianjenii, preoți și arhierii,
Puricînd odăjdiiile de scînteii,
În arcul streășinii de la cerdac,
Le cîrpeau cu ață și ac.

Întunecă plop cu turla subțire
Corbit și alegeau mînăstire.

Mișunau omizilen albiu uscate
De ape adevărate.
Luna sparta
Căzusemtno scorbura moartă,
Ca un urcior de lut.

Cînd a venit? Cînd a trecut?

Nu era vînt,
Nici pasăre, nici de cer, nici de pămînt,
Nici om, nici vis,
Era ca un lucru scris,
Făptură de șoaptă și scamă,
Se urzește, se destramă.
Ca o licărire de icoană.
Avea inel, cu o broboană
Ca o măceașă, privirea amară
De căprioară.
Zîmbetul întristat.

L*ai așteptat.
Ai adormit.
A venit.
A plecat.

VÎNT STRĂIN

Vîntul nostru mic mă cruță.
Mergemcet după căruță.
Mină boii grei la pas
Și desjugă la popas.
Suflăm foc și în ceaun,
E copilul nostru bun.

Vîntul cel adevărat
E străin șimvier sunat.
Ca o bucată de apă,
N>are loc în ce să*ncapă,
Nici pe piscuri, nici în groapă.
N/are de ajuns părănînt.
Cîmpul meu îi este strîmt.

Pustnic și întăritat,
Plugul și hamgenunchiat.
Rupe, scurmă și sfarîmă,
Umple cerul de țărîmă,

își mîină cu miile,
Negre, hergheliile.
Răscolește mările,
Le varsă căldările. . .

lam vârteje turmele
Și le pierde urmele,
în spinare, să răstoarne
Taurii izbiți, în coarne.
Pune zările pe fugă,
Prinde munții șiid înjugă,
Cu pădurile gălbui
Alergînd în bora lui.

Vîntului, noi, venetic,
Nud putem cînta nimic.

FĂCĂTURĂ

Daca vrei să te iubească
Ia podoabă tinerească,
Pune la urechi scînteii,
Legărate pe cercei,
Mîiniletrmn roi de stele
Scăpărate de inele.
Albiturile să*ți fie
Cum îi foaia de hîrtie,
Șorțurile proaspete.
Și primeșted oaspete.
Horbotele mai ușoare
Decît pleoapele de floare,
Și călcată, fusta lungă,
Bine, netedă, pe dungă.
Iar făptura să*ți miroasă
A mireasmă ulcioasă.

BÎLCI ÎN ALDEBARAN

Hai mărgele! la mărgele!
Cerul meu e plin de ele.
Giuvaere, cruci, podoabe,
Cîte trei și patru boabe,
Cu scînteii mai tari, mai sla

Vînd și un mărgăritar,
Cinci ocale la cîntar.
Dar păcat de greutate,
Că scade la jumătate
Și pierde cîte*o cîtime
De crîmpei din îngustime.
Vineri seara, la lucarne,
O să-l am cu două coame-

Dar aduce ȘL noroc,
Că se face iar la loc. . ,

Toată noaptea țiu deschis:
Vînd pe dragoste și vis
Și numai pe datorie.
Plata la Sfînta Mărie,
Ori la un soroc, știu eu?
Cînd o vrea și Dumnezeu,

Ia numai un pumn și du*te:
într*o palmă ții opt sute.
Dacă merge bine treaba
Dau și Carul mic degeaba.

Cînd lumina se aciua,
în oblon se face ziuă.
încui ușa pe la clanță
Și strîng boltam tărăboanță
Și o car tiptil acasă:
Zorile să nu mă vază,
Vîntul să nu ma miroasă,

Azi, mî*ă mai rămas o stea.
Fetelor, care o ia?

LUNA S*A

Luria s*a suit în zare
Din pămînt, cît o căldare,
Și pe cît se tot ridică
Moaram rîu se face mică.

La iazul de platină
Cumpăna se clatină.
Si cred căd un meșteșug
Luna prinsă de belciug.

Cobilițam cer se urcă,
Sprijinităm crac de furcă,
Pe cînd moara, strînsă glugă,
Ține loc de buturugă.

CÎNTEC DE BOALĂ

Domnul, Dumnezeu mare
MUa umplut două pahare
Din cerescul lui rachiu
Scos din lună cu burghiu.
Șim fiecare pahar
A lăsat *șum* drob de har.

Amîndouă*s ale tale,
Zise Domnul, iade, beade.

După ce m«a*mpărtășit,
Insul mi s*a risipit,
L*am pierdut jurîmprejur,
Ca o ceață dintnun ciur,
Și*am rămas pribeag în boare,
Ca un miros fără floare,
Al căreia lemn uscat
Rădăcina și*a uitat.
Ca un foc fără cărbune.
Ca un fum fără tăciune.

Sfintele sale potire
Au intrat în clocotire.
Sufletul îmi umblă beat
Pe subt veac și peste leat.

Și de sfînta băutură
Mă ia cu frig și căldură.
Carnea n^u fi mai bolnavă
Dac^{aș} fi băut otravă.

încerc sufletul sad mint
Că boala nu mi^e de^a argint.
Beteșugul, în zadar,
Că numii vine de Ia har.
Dar un leac întotdeauna
14 aduce noaptea luna,
Și cînd lunăm ceruri nu e
Geme ca străpuns de cuie.

Din ce vad, cu jurămînt,
Boa Iad de la Duhul Sfînt,
Și nu mbe milă măcar,
De nu de mine, de har.

IESE VATRA

Iesco vatră și se varsă,
Mare, din negura arsă:
Aur crud, fierturi de jar,
Dintnun fund ca de altar.

Treștiile prin unghere
Par aprinse la^Nviere,
într^o scorbura de strana
Șade*o maică*nr*o icoană.

Sălciile se închină,
Babe mici, din rădăcină,
Și fieștecare trunchi
De răchită stăm genunchi.

Gemem papuri cîteodată
O cădelnițămgropată,
Și din bălți adînci, arar,
Toacă*n gol un clopotar.

Unde cauți, rugă, șoapte
Și biserici, zi și noapte.

DACICA

Mă uit la tine, șubred vas de lut.
Trei mii de ani ai încăput.
Veci de vecii, pe care le înfrunți,
Ș-au adunat în golul tău, mărunți,
Și fiecare vîrstă din vecie,
Lăsînd un fir de praf drept mărturie
L*a pus tihnit în ciobul păstrător.
Clipa trăiește, veacurile mor.

Tu, plin de taine și știrbit în gura,
Ai stat ascuns adînc în arătură.
Nici oasele nu i s~~au~~ pomenit
Ale aceluia cem zrnal^ț te[^]amcremenit
Și, frămîntînd, ț^{ic}a dat obîrșii noi.
N*a mai rămas măcar din el gunoi.
Tot un pămînt, la fel de bun,
la fel de prost:
Tu ești aci. El parcă nici n*a fost.

Dar înmuiat ^ăn sînge și sudoare,
Unghia lui ț^{ba} pus un zbenghi de floare
Și, ocoîindu^{și} coapsa cu subțire
Chenar, ț^a dat noroiului simțire.

Tu poți să fii, el poate să nu fie,
Zgiriitură teafără și vie.
Nu ești al singurului Dumnezeu,
Ca luna, ca o stea, ca o pustie,
Ești și al semenului meu.
Brîul tău viu, cînd mîinile au murit,
Dă biruință gingașului pipăit.

Olarul drept pe palma lui te-a pus
Și ai scos răspuns, la deget, în auz.
Fragedul sunet, dulce, lin,
Emtreg și nou ca Lnceput, și plin.

Urctorule de vis și de pămînt,
El îți a dat glas. Eu îți voi da euvînt.

ÎNTR. UN LAC

întrmn lac alb de lumin
A ieșit o luna plină.
Ce mai caută și luna
Tot în lacuri totdeauna?

Limpezește și își spală,
Noaptea, farfuria goală,
Porte lanLuavînd o pată
De argint necurățată.

Azi, în Iacul înghețat,
Blidul nu ăa mai intrat
Șid atîrnăm ceața sură
Vătămat de*o știrbitură.

DOI COPII S.AU DUS

Doi copii s*au dus de mină
Coiindînd o săptămîină
După scoici, după ghtoace.

Vrînd cu marea să se joace,
Ea, pierdută* n hora ei,
Nu s*a prins la rînd cu ei,
Așîtată să*și dăstrarne
Păturile de năframe.

Se dezbracă și semibracă,
Singură ca să se placă,
Fermecată să se scalde
în sîdefuri și smaralde.

Nu știu ce le*a cășunat
Pe la ceasul înnoptat,
Că pe un drumeac stingher
S*au pierdut, intrînd în cer. .

HORE

HORA LUI ESOP

La oraș, pentru*animale,
E*un mitoc de haimanale.

Toată lumea are loc
în asemenea mitoc.

Pasări, fiare, dobitoace,
Cu cojoc, fără cojoace.

Pițigoiul, cucul, stîrcul
Vin să vadă cum e târgul.

Vulpea e cumsărcinare,
Cioara vine de plimbare.

Oaia știe cum e cașul:
Nu știa cum e orașul.

Obicei de mînăstireî
Pe trei zile învoire.

O cumătră și*o mătușe
Stau cu mătura la ușe.

Și<s deschise ușile
Cui vine de»a bușile.

Pentru șoareci și pisici
Sînt tăiate praguri mici.

Jivina cu lunecuș
Are osebit culcuș.

Pentru dăsa^i si măgari
Ușile*s, firește, mari,
Căptușite sus cu vată,
La ureche să *nud* bată.

Ieslea, și ea, s»ar putea
Să fie de catifea,
Nu știu, nu e treaba mea.
însă știu cam turn, la han,
Gntă bivolul bălan.

E un ghters puțin mai **tcire**
Decît de privighetoare,
însă, vezi, de* aceeași dat
Răgetul: pentru cîntat.

HORĂ DE BĂIEȚI

Înto țară careta fost
Era mare cel mai prost.
Bi<ba, ba*ba
Li'ba, la*ba.
Țara undea bun tutunul
Avea proști unul și unul.
Bi*bo, boxbi
Ri*bo, ro*bi.
Cine*o leacă^avea de cap
Șid punea după dulap.
Hu'hu, budiu
Budiu, hudiu.
Pentru că omul cel mare
Se*alegea după picioare.
Lha, badia
Ba<ha, idia.
Umblau solii prin norod
Oun carîmb și*un calapod.
Luda, iadu
Vbva, vadu.
Și cinstirea ți se da
După talpă și pingea.
Da*du, du*da
Ga*gu, gu*da.
Dar deștepții find prea mulți,
Au rămas pe drept desculți.
bha, pa*pa
Pa*pa, idia.

Am o minte, vai de mine,
Și mă face de rușine.

Cioaca, bo*ca
Bo<ca, cioaca.

Spune tu, pe ced cunoști
Dintre proști pe cei mai proști?

Zu#ri, zu*ra
Zu#ra, zu<ri.

După chică sau chelie?
După unghii sau simbric?

Pa*vu, ga*vu
La#vu, la*vu.

Finea, vezi, măi*marele
Și*ascunde picioarele.

Trăda, lada
Lada, lada.

HORĂ DE UCENICI

Poate*ai auzit de*o țară. . -
De țara lui Pierde*vară.

Și acel ce nu aude
Arem țara ceea rude.

Ce<ai să «mi spui de Gura*cască?
Cine nud să nud cunoască?

Dacă te*aș fi întrebat
Despre Papură/mpărat?

S*a dus veste^aș fi răspuns,
Ca demn drac de popă tuns.

Ia seama să nu te>nșeli,
Că trecem la socoteli.

Zece, șapte, nouă, una
Deopotrivă^ totdeauna.

Ba pe cît ml se cam pare,
Nula e ceva mai mare,
Și un cliil e cît un dram.
Bine. Nici nu m*astăptam.

înmulțești? Ca șt cum scazi.
Ce;a dat ieri? Ce dă și azi.
Cum e împărțirea bună?
Cînd sporește și adună.

Cum sînt puse oasele?
La om, pe de^vndoasele.

Citești drept? Dar scriu întors.
Pui muștar și iese orz.
Pui cartofi, ies toamna gîlci.
Piatra ced? Un fel de zgîrci.

Despre măduvă și carne. , .
Niște copite și coarne
Și se vede pe copită
Potcoava nejumulită.

Ce ia cofa din izvoare?
Păcură și apă tare.

Ce<ți fac vacilem pășune?
Ce să facă? Rod cărbune.

Ce e cercul? Un pătrat.
Cum e unghiul? Crăcănat.

Un cățel? E un purcel.
Ced altfel? Tot ced la fel.

Sînt acum încredințat.
Tînărud om învățat,
Zice Președintele,
Potrivindu*și dintele.

Și noi, zise adunarea,
Ne*am făcut încredințarea.

Așa școală, frate<meu,
Parcă*aș învăța și eu.

HORĂ ÎN GRĂDINĂ

Între flori de chiparoasă
Doarme. Cine doarme dus,
Răsturnat cu ceafam sus,
Vinătă șt unsuroasă?

De subt foi, unded culcat,
Capul singur i se vede.
Somnorosul din li vede
A vorbit. Poate*a visat.

N>are fir în cap, de chel,
Și, gasid^ar strechile,
bau căzut urechile.
Du* te, zgîlțied nițel.

Domnule, nu ș cine ești,
Dar te bate vîntum pat
Și parcă te^ai și umflat.
Pune fesul, că răcești.

Dad mai binemn bobîrnac.
N/ai văzut că e dovleac?

HORĂ.N BĂTĂTURĂ

iatrvo magazie goală
Am deschis și noi o școală.
Mai cu seamă fetele,
Bercile, boghetele,
Sînt silite să învețe
înșirate sus pe bețe.
Am primit lamvătătura
Tot ce*a fost mai bun de gura.
Găinile și cocoșii
Ne*au trimis gălăgioșii.
Bibilica s^amvățat,
Cred că nu m>am înșelat,
Atît să zică: «păcat».
Și s*a dus pe drumul scurt
Zicînd că știe prea mult.
Mîța vru să fie moașe,
Dar se lasă păgubașe.
Din clasamția primară
A fost broasca dată*afară.
La purtare și Grivei
Are tot unu și trei.
Gisca mestică sacis
Și rața moare de rîs.
Curcanul, umflat în pene,
Scoate moțul din sprincene:
Cîntam poartă caterinca.

Directoare: Baba Tinca.

HORĂ DE ȘOARECI

Toarce supărat
Și îngândurat:
Semiplinește, poate,
Anul jumătate,
Și tot nud mai trece.
Să rămîie rece
E cu neputință.
Nud dă voie firea.
Șid o suferință
Numai amintirea.

Din tot ce^am aflat
Din vecinătate,
Are roșcovanul
Marcu cotoșmanul
Nu numai dreptate,
Dar temeiori bune
Să se și răzbune,
Dacă nu i<ar spune
Cugetul jignit
Că ce*a fost rămîie
Bun pecetluit.

Aflu aşadară
Cămtfun timp ştu vară,
Mîndru cum îi el
De ce*î poate ghiara,
L*a?nfuntat ocară
Unui prichindel.

Ceea ce cam pate
Mai adesea, poate,
Alde Goliat,
Rămînînd, vezi bine,
De rîs şi ruşine
Şi nemîngîiat.

Pînă lamtîmplarea
Cea cu supărarea,
Viaţa lui fusese
Dulce, pe alese.
Gustul ce*î poftea
Se şi împlinea.
Căci dormind cît şapte,
Din zori pînă noapte,
Mînca, semţelege,
Cît nouăsprezece
Şi crescusem puf
Cîtămai burduf.

Se trezea, cerea,
Căpăta, dormea.
Ba se mai slujea
Şi fără*amtreba,
Vîrîndu'şUo goală
Unghia în oală,
Şi cite o dată
Labam supă, toată.

De somn șt de lene
Nici clipea din gene.
Poate doar visînd
Dădea, cînd și cînd,
Nițeluș, din coadă.
Dar pușin de tot»
Nu cumva sad cada
Sau sad facă nod.

Așa, fericit,
Ce țăa trebuie
Să'și iasă din Bre
Și din fericire?
într*o zi din an,
Nu știu la ce ceas,
Ghem, ca pe divan,
El cînta pe nas,
Coleam leuștean.

Un șoarice pui
Vinem dreptul lui.
începe să joace
Mingea, cu*o găoace.
Dintrmn vîrf de bob
Și*ă făcut scrînciob.
Dintno rădăcină,
Funii și prăjină.
S#amvîrtit pe fus,
A sărit în sus.
Fuge ca pe sîrmă,
Cu coada la cîrmă.
(Coada lui elastică
Este cu gimnastică.)

Pe nerăsuflăte
Și*a făcut în chipuri
Șotiile toate
Și multe tertipuri.

E o jucărie
Cu scamatorie.
Labele^argintii,
Ochi cu gamă Ui,
Cu licărul iute.
Urechile ciute.
Sprinten și vioi
Ca un pițigoi,
Batud*ar sad bată!
Cîtu*i de curată
Șt gingașe, zgaiba!
E fudul ca naiba.

Dintram fund de ghindă
Șwa făcut oglindă.
Virful unei pene
Șid dă peste gene.
Cu o izmă*creață
Periero musteață.
De printre zorele
Alege umbrele
Și mireasma bună
Din fragi și căpșună,
Lacom de prinos
Cu iz tămîios.
Apucînd încoace,
Vine să se joace
Și cu coada lui,
A cotoiului,

Care, cum se știe,
E un tigru, însă
De bucătărie.
(Papa unt și brinză.)

jocul #a încins
Camtre ins și ins.
Se rostogolea
Ca pe catifea,
Șoaricele, biet,
Era luat în brațe,
Și cam strîns la piept,
Pipăit la mațe.

Simte, parcă, ghiare
Blînde în spinare
Șbăbia c*a scăpat
De*a fi sărutat,
întno coastă intră
Blana de mînușe:
Pare cad înghimpă,
Parcād în năbușe.
Iacă, dintrmn strîns,
La venit șba plîns. . .

Dar duiosul gîde
Este bun și rîde.
Greu să se ridice,
Șoaricele«și zice:
«Mila dumisale
O să ma deșale».

Dar, vezi, la cotoi,
Bucuriam toi
Și fără zăbavă
Nu e de ispravă.
Șoaricele lui
Iad de unde nud. . .

Pe subt o țintaură
S*a ivit o gaură,
Pesemne, deoarece
N*a mai fost nici șoarece.

Acum, pisicește,
Marcu se gîndește,
Mușcîndu^și uscate
Buzele umflate.
De ce s*a jucat
Și nu ƙa mîncat?

Altă dată. . . dacă. . .
Știe ce să facă.

Și dacă^altă dată
N*o fi niciodată?

Ține minte bine,
Marcule, și du^te.
Ia seama să nu te
Pape el pe tine.

P O E M E

ÎNTOARCERE

Copacul, vin tul au venit de*aseară
Și cheamă gîndul istovit, afară:
Lid dor de el, că nu se mai adună
De multe nopți, să umble împreuna.

Unded, mătușe, nud văzuși?
Stați să mă uit. V*aduc răspuns acuși.

întreabă, gîndule, de tine
Vîntul pribeag și pomul. Nu mi*e bine.
Ce să le spui? Știu eu ce să le spui?
Că gîndul, maică, nu mai e al lui. . .

Spunede că m*au amăgit destul,
Că sînt de vînt, de drum și de copaci sătul,
Că zac olog, mîrșav și amărit. . .

Ba nu!
Stai, nu te du.

Dâ^mi cîrjile, dar prinde*mi tulpanul alb de gît
Cu boldul lung de aur cu gămăliei albastră.
Și dă*mi și*o floare din ghiveciul din fereastră,
Șî spunede că viu numaidecît,

ZIUA ALBĂ

Zi albă, zi ușoară, de zăpadă.
Fața de in se*ășterne sărutată
Și, proaspătă și nouă, s*a întins
Cu fluturii din ceruri care^au nins.

În dreptul geamului de chihlimbar
E pusă masa Cinei în altar,
învestmîntați în aripi, camt^o haină,
îngerii mici adus*au har în taină.

Din înălțimt, o rază aurie
la partem bolți la sfînta liturghie,
Și lingura rotundă din potir
Lacrimi a scos șt rouă de safir.

Un gust ce fusem vin șt în prescură
I s*a topit ca un surîs, în gura,
Șim «îni feciori a scăpărat scînteia.
—« Cuminecare roaba ta, Femeia. »

ZIUA CENUȘIE

Ziua cenușie, vînată și tristă,
își cocoloșește soare lem bat istă •

Printre canavaua cețurilor, sură,
Plopii de frînghie#s prinși în țesătură.

Roiuri, porumbicii: vreo cîteva sute
De scrisori și plicuri albe, desfăcute.

Negura urzește, molcomă și mută,
Noaptea nentreruptă, nemaîncepută.

Hornurile toate dau puțină ceață,
Cilți cîte<o fărîmă și tîgaie creață.

Soarele rămîne spînzurat: un bumb.
Zi crochiu. Estompă și condei de plumb»

TÎRLĂ

baud bătînd în poarta încuiata.
E*o mînăstire veche între tei,
bau apucat furtuna șt bezna și își cată
Un adăpost cu turma după ei.

Călugărul din poartăd adomit
Cu cheia spînzurată lîngă broască.
De zeci de ori străinii au lovit
în lemnul surd, și poarta nu se cască.

Dar ce să*ncapă*n schit atîta turmă
Cu>atîți ascultători, dini și măgari!
Plîng, fulgerate, oile din urmă
Și prinse*n drum de secetele mari.

Baciul Isus șbapostolii ciobani,
Scîrbiți de slava ce*o dau vieții vecii,
Au pogorît, ca*ntnalte mii de ani,
Să pască oile, măgarii și berbecii.

STĂ SINGURATEC

Stă singuratec dinele. De pază
Nu știe cui, pe la amiază:
Fântînii rupte, spinului uscat,
Drumului, cerului, omului? A tremurat.

Gerul îi ustură urechile, laba,
Nevinovat, neîndurat și degeaba.
Carnea, vlaga, zgîrciul, pe de-a necetul,
1 lei a mîncat și mistuit scheletul.

Barbă aspră își crescut, zbîrlită.
Vocea scrișneste isprăvită.
Și-a purtat, ocărite, oasele
Pe la toate ușile și casele.

Îl chem și nu înțelege:
Nu mai poate să se dezlege.
Dar ochii lui, întunecată, Părinte,
Dau mărturia lucrurilor sfinte.

UN PLOP USCAT

Un plop uscat si lingă plop o scoală
Jurîmprejur, Tăria goală.
O veşnicie uriaşe, nentrupt
Albastrăm şes, în zări, sus, dedesubt.

Atîta cer pentru atîta sat!
Atîta Dumnezeu la un crîmpei!
Un greiere de om stămgenunchiat
Cu cobzam rugăciunea ei.

Tu te închini şi mai nădajduieşti,
Fărîma de ceva ce eşti,
Şt glasul tău cîntat ți se îngroapă
Cam heleşteu un strop de apă.

Plopul uscat ştia mai mult: a fost.
Fă şi tu trunchi, ca plopul din ogră
Creşte la cer, de bunăvoie prost,
Dă frunzem el şt lasăde să cadă.

RUE DE SAINT,PIERRE

În zidul vechei uliți, un ochi de geam cu stor
De șase veacuri zace cu fiarele pătrate,
La singura dugheană din cetate.
Calvin trecea pe*acolo, bolnav, spre Consistor.

E o tăcere moale, de rugă de sfeștanii,
Și liniștea linoasa se leagănăm cîntar,
Mișcată din părete de ceas cu minutar,
Pe lanțuri, depănate ca șirul de metanii.

Batrîna băcanțăm tîrligi cîrpiți cu sfoară,
De zeci de ani măsoară de*a strimbul preșum lung.
Opt pași din fund la ușe, și îndărăt, uajung,
Cu cîrja de la dreapta, proptită*n subsuoară.

Ai stamtre saci și chiupuri, strîns bine la căldură,
Poete fără gazdă, și>ai vrea sad fii nepot.
Să scrii din ce<ți năzare și, răzimat în cot,
Uitîndu'ți călimara, sãmmoi penițam gură.

Geneva . 1 9 0 6

DOMNITA.

De^amar de timp, scriindu*ți și cîntînd,
Stau cu «o urce hem zid și la pămînt.

Pridvorul tău, de sus, din turla mare,
Nu a cîstit scripcarul cu o floare.

Tocitād panam slova ta,
Și corzile, nici ele, nu mai pot cînta.

Domniță cu cinci turla la cetate,
Răbdai aproape anul jumătate,

Șbn așteptare, număr ca nebunii
Luceferii roțiți din coada lunii.

Nici slut nu sînt și am destoinicie
Și la stihiri, dar și la cerbicie.

Nu te cerșesc. Tc vreau. Am dreptul. Sunt
Legat de umbra ochilor tăi crunt,

Și*s doară făt*Frumosul din poveste.
Ajungă stihurile* aceste.

Mai zic atît: Ia seama bine,
Că*s neam din hoții fetelor Sabine.

CÎND S/AR OPRI SECUNDA

Păianjenul visării paraar sui cu frică
Și ar călca, pe firul nădejdirilor întins,
Care*și destramă vârful, pe cît i se ridică
Un căpătîi în haos, de*o stea de unded prins.

Singurătatea*n zale mi*a străjuie cavoul
Ales pentru odihna rănitului oștean
Și i*a cules auzul catifelat ecoul
Cu șase foi, al frunzei căzute din castan*

De mult păzește cripta și treapta ce scoboară,
Dar vremea, nentreruptă de morți și crăci uscate,
Prin mîinile tăcerii, de ceară, se strecoară
Ca un fuior de pulberi și brume desîfnate.

Intercalatem ritmul unicului viu vers
Ar mai simți cadența, de*a pururi ascultată
De valuri și de zodii, egalem pasul mers,
Cînd s*ar opri secunda și inima să bata?

TU TACI

Tu taci, tu te*ai ascuns, tu pieri
Cu sculele și farmecele tale.
Te cheamă din biserici, din temniți, din spitale,
Și nu răspunzi durerii nicăieri.

În care loc, cu pila ta de faur,
Țb a scuti tu fierăstrăul de cristal?
L*am ascultat vibrînd parcăm migdal,
Parcăm salcîm, în frunzele de aur.

Poate că noaptea mai ales, de tac
Și plopii rari și pasărea pribeagă,
Te*aud cînd timpul se dezleagă
Și de poveri, și de tiotac.

CE PLÎNGI?

Ce plîngi, copilul meu? Ce*ți are
Sufletul? Te doare?
Senină ca un bob de rouă,
Ar fi ca o podoabă nouă,
Dar e o lacrimă de turburare
Și mai cu seamă locul ei mă doare.

Eu, lacrima, de tine*o am ascuns,
Căci lacrimile nici numtreabă, nici nu au răspuns.
Teamă mi*ă fost de lacrima ta, fata,
Și ea s*ă și ivit neașteptată.

De unde a putut sămmugurească?
Pricina ei o simt ca*i pamintescă.
Dintrmn nisip, dintrmn prundiș, dintr*un nămol.
De nu aș da de urma ei în gol.

Cînd amceput și lacrima de vița,
Ai plîns și tu, suava mea domniță,
Și nara avut să bănuiesc prilej
Că s*ă rănit o ramura de vrej.

Mă doare căd sosită vremea lor,
A gândului şba lacrimilor,
Fără să văd că fragedul sîn mic
Creşte tiptil în cuibul lui de borangic.

Obrazul sărutat de mine,
Acum primeşte lacrima, mai bine.
Vioaia pleoapă, de o dată tristă,
Cătă la drum şi tace în batistă.

Păpuşile, poveştile cum au trecut
De n*am ştiut şi nu am priceput?

PĂSTREAZĂ

Păstrează lacrimile în urcioare
Și*ascunde*o, copila mea, departe,
Comoara cu mărgăritare.
Plinsele lacrimi sînt mărgăritare moarte.

Nu trebuie să moară
Nici una din comoară.
E zestrea ta de teafără fecioară.

Cununa ta domnească, de scînteii,
Să stea în taina din firida ei.
Te calicește, strînge subt zăvoare
Neînceputele urcioare de izvoare,
Să nu strabatăm ele nici, curată, luna.
Nu cheltui din lacrimi, tu, nici una,

întîrzie suspinul și, la plată,
Să nu plătești cu lacrimi niciodată,
Că o să ai nevoie, poate,
Cîndva, de lacrimile toate.

COPILĂ

Copilă, copila,
Mi*e mîhnire și milă.
Grivei, plînge și el.
Lacrimile noastre sînt la fel.

1 s^a urît și lui cu lacrimile mute.
Un gînd i^a spus: așteaptă, Alt gînd îi spune:
du*te,

îi este dor, ca noua,
De fîgăduielile*amîndouă.
îl cotropește ceața, ca pe fiecare.
Seceră, poate, *șim* el semnul demtrebare.

Flămînde sînteți de altă pîine,
Lacrimi de om și lacrimi de cîine.

Ce e, Grivei?
Ced, moșule? Ce vrei?

Glasul, ca o bătaie de aramă,
Ți s^amcetinat și se destramă

Și latrămnăbușit de noapte
Sfaturi și șoapte.

A stat cu minem bătătură o viața,
El într>o ceață, eu într*altă ceață.
Copilă,
Mi/e mîhnire și milă.
Tovarășî, prieteni, vecini,
Dar singuratici, dar streini.

Un ostrov fără luntre fiecare,
Ostroavem bălți, în depărtare,
Zărimem ochii tăi, în ochii ei. . .

îmbatrînim, Grivei.

NU MAI ZĂRESC.

Nu mai zăresc şuaş sta să mai ascul
Poteca merge încă mult?

Şi cine*ar fi croit*o prin mohor
Pentru un singur călător?

Nici apele, nici vîntul n^omtrerup.
E pas de sfînt, e pas de lup?

Se duce, doar se duce şi nu vine,
Cărare*aleasă numai pentru mine.

De cînd o umblu fără de răscruce,
Nu vreau să merg, şi ea mă duce.

M*aş odihni. . . Secundă cu secundă
Poteca înapoi mi se scufundă.

ÎNȚELEPCIUNE

Numțirzia pe lucruri, frate,
Și lasăde necercetate.
Că de lemtorci urzelile frumoase,
La pipăit mătasea se descoase.
Un fir întreg, răzleț în țesătură,
Leagă ruptură de ruptură
Și, de te uiți prin ștofă, ș'a zărit
Hlamida, ca de cîlț lipit. —

Atîtea oale zmălțuite
Nu țin nici vînt, pe cît sînt de dogite,
Și stau în sus doar întno doară,
Cu sprijinul cojeli dinafară,

O funie de clopot vrea să tragă,
Și bronzul sunăm patru zări a doagă.

Tocmai cînd cuiul trebuia sad bată,
latăd, ciocanul a sărit din coadă.
Nu prinde dalta, cleștele mapucă
Și nu seunbină stîlpul de ulucă.
Compasul scrte cercul strîmb,
Cîntarul e scălimb,

Și cotul sa scurtat de tot,
Să facă zece coți un cot,
Și greutatea din tirizie
Se cumpănesc cu foaia de hîrtie.

Un icusar eașijderi cu lăscaia.
Tăcu o mierlă, cîntă cucuvaia.
Scaperi amnarul, nu mai dă scînteie.
Nu sa lovit cu broasca nici o cheie.
Ce stamcuiat acuma stă căscat,
Cheile noastre sau încovrigat
Și, strepezitem dinte, nu scmbucă.

Cine șoptește are dor de ducă,
Și cine pleacă vrea să stea:
Lipsește fitecui cîte ceva.
Chemai un înger și veni un drac,
Diavol, și el, de vată și bumbac.
In ciutura cu lanțurile noi,
De*o viață scoți țarină sau noroi.

Fintînile adinei sînt prihănite
Și trebuiesc sleite:
Nu căuta viteazul să scoboare
Drept în mocirlă, pînă la izvoare.
Cetatea forfotește de păpuși.
Ștubeele sînt pline cu căpuși,
Iar mierea lăe de sînge în fagurii umflați
De<o seamă cu bojocii retezați.

Ți*ăș povesti o mic, pendelete,
De lucruri, dar, băiete,
N*ai fi mai bun și nici mai înțelept.
încrucișează brațele pe piept
Și uită*te în sus,
La steaua din apus.

Și, dacă temcumeți,
lă*o din cer șbmparte^o la drumeți.

O LACRIMĂ

O lacrimă căzu pe mână
La plug și în țarină.
Te soarbe brazdamcet și seacă,
O lacrimă e și sudoarea
Cînd istovita carne plînge
Și ți le bea, nesimțitor ea,
Si lacrimile rănilor de sînge.

Plîns de domniță, geamăt de pluga
Lacrima cade tot așa de rar
Și tot atît de des,
Una pe plug, și alta în alea,
Și tot așam tăcere se arată,
Curată și nevinovată.

Tu, catăm cer de la pămînt
Și stingeai lacrima din cînd în cînd
Că dacă lacrima te doare,
Altăd durerea pentru fiecare.

FRANÇOIS VILLON

Poți tu să-mi spui, șoptind, ca-ntr-o poveste,
Atîta frumusețe unde este,
Atîta gingășie și iubire,
De cită lasă veacul amintire;
Frămînt și cîntec și minie,
Și-atîta nevinovăție?
Unde ci T hai sa de odinioară,
Ioana ciobănită, ostașe și fecioară,
Și Heloiza, scumpă în zadar
Cinstului părinte Abelar?
Unde murmurul fostelor pîraie
Și-al apelor clățitem heleștaie,
Mărie, Matcă Precurată?

Dar undea și zăpada de-altădată?

MĂ UIT LA FLORI

Mă uit la flori, mă uit la stele:
Ești chinul dulce al tristeții mele.
Mă uit în mine, ca într'o chilie,
Mă uit în ceruri, în împărăție,
Mă uit în gol, mă uit în vizuini.
Te caut printre spinii din grădini,
Dau buruienile deoparte, de otravă,
Și pipăi locul urmei tale cu zăbavă.
Străbat călare șesul, cucuruzul:
Te caut cu vederea, cu auzul.
Mă plec la trandafiri și le miros
Bobocii din tulpinile de jos.

Fuseși în toate și te^ai dat în lături.
Încerc sulfina: tu trec uși alături.
întreb plăpînde de verbine.
Ele răspund că știe pătlagina mai bine.
Zisei șopîrlei: — « A trecut poaici? »
Ea m^a trimis la șerpi și licurici.
Și neprimind răspuns nici de la stupi,
Mă iau după vulturi și lupi.
Am colindat moșiam lung și lat
Șbam scoborît din leat în leat
Și, ostenit în rîvnă și puteri,
N^am dat de tine nicăieri.

Criunde[^]ncep a cerceta
Trecuse albă, chiar atuncea, umbra ta.
Tăria*ⁱ de beteală și salbă lingă salbă.
Mi s*^a părut odată că ai fi fost > nalbă.

Dar auzind o șoaptă, m*^am întors:
Vorbise vîntul întrmn lan de orz. . .
« Omul cu șoimul caută mereu
Răspîntia lui Dumnezeu,
Noi o vedem în cîmp și în Hvede.
Ei singur are ochi si nu o vede. »

Cu juramîntul morții, cel fără iertăciune,
Toate îl știu pe Domnul: nici una nu mid

STEPELE

în seara sură, carencepe,
Stau față*11 față două stepe,
Una, de ceruri, alta, de păcurit.
Potecile și drumurile nu mai sînt.

Coiele lumii sînt făcute sul,
Cu papura, cu ape, cu snopi și stuh destul,
Cu toate felurile de tipare
Gri ici tem st ră vedere sau cînd ni se nazare.

Satele sau închis în arături.
Numai păduri, numai păduri, numai păduri
Și toate cu capace, ferecate,
Cu porți de neguri și lacăte.

Că Dumnezeu se tot ferește, iată,
Să nu dăm de vreo taină nencuiata.

PSALM

Fana te ști decît din presimțire,
Din mărturii și ne mărturisire,
M*am pomenit gîndindu*mă la tine
Și m*am simțit cu sufletul mai bine.
Poverile*mi părăuă mai ușoare,
Ca după binecuvîntare,
Șbnsetoșat de tine și flămînd,
M*am ridicat în groapa mea cîntînd.

Cine ești tu, acel de care gîndul
Se*apropie necunoscîndud?
Cui cere milă, sprijin și putere
Neștiutor nici cum, nici cui le cere?
De*ajuns a fost ca, nezărit,
Sa te gîndesc și*am tresărit.

Tu nici numtrebi ce voi și mid și dai.
Ce mba lipsit, întotdeauna ai,
Șbai și uitat
De cîte ori și ce și cît mbai dat.
Hambarul țbeste plin împărătește.
Pe cît îl scazi, mai mult se împlinește,
Și de la sine sacul ce se scoate
Se însutește cu bucate.
Dai voie bună, voia bună crește.
Dai dragoste și dragostea sporește.

Izvor îmbelșugat a toate,
Tu nu dai nici un bun pe jumătate
Sau nud dai nicidecum
Aceluia ce toarce și împânzește fum.
Cînd ham pierdut, n«apuc să țid arăt
Că mi lai pus adaos îndărrăt.

Stau camtre sălcii, noaptea, călătorul,
Și nu știu cinezi binefăcătorul.

MĂRTURIE PE VIOARĂ ȘI ARCUÎ

Sufletul mîce un leagăn de păpuși,
Un călușel de leagănemvîrtite
in valsul unei muzici pe șoptite.

Zăresc cîte*o ureche șbun obraz
Din scoteilecașternute cu atlaz
Și prinse una detaltam fuga lor
Cu lanțul cîte unui mărtișor.

Călătorind vîrtejul de scufițe,
Le flutură perucile, șuvițe,
Și ochii teferi, de safir rotund,
Clipesc din fugă și se*ascund.

Caii de lemn, cît niște cărăbuși,
Sînt înhămați, perechi, între păpuși.
Ar necheza*nvîrtindu*se la lună,
Dar glasul și gîtlejul nu le sună.

Un stol de fluturi de sulfină
De vîntul scrînciobului se anină
Și rîd, în vîntul ce le ia
Din geamul meu și de subt lampa m

Nu turbura cu nici o întrebare
Tăcuta mea înseninare.
Surîsul meu, ia zodii și la stele,
Ai înțeles că vine de la ele.

MI SE PARE.

Tu ești? lam întrebat. Ca mi se pare
Să te cunosc dintr*o asemănare.
Te #am mai zărit cândva. Poate cam vis.
Te^oi fi găsit pe undeva și scris.

Nu mai știu. Poatem cărți, poatemtr^o apă
Obârșiile tale să înceapă.
Poate din umbră, sau din fulger, sau
Nu știu de unde să te iau.

Din murmur, poate, din niscai
Icoane, rugă ori șuieră de nai.
Semeni leit, și te* am văzut cândva,
Cu Cineștie sau cu Careva.

Drept, nu știu nici cu cine am vorbit
Și nici cu cine laș fi semuit.

Am auzit în ceață că sa deschis o ușe
Și că samchis. Cenușe șiatunci șiacum cenușe.

CREZI BASMUL.

Crezi basmul o a sfiřit ři s-a pierdut,
ři el de-abia la început. . .

Cînd seceta mai stearpă ři se pare,
Atuncea podidește izvorul tău mai tare,
ři albia, uscată ca un drumeac de țară,
A izbucnit o dată ři dă pe dinafară.
Aseară țbera pana din călimară seacă.
Șuvoiul azi omneacă.
Minunile se iscă din peșterile pline
Nainte să ajungă izvoarele la tine.

Tu înnădind povești după povești
Grije să n*ai că o să isprăvești.
Rămîne orișicînd răzleț un fir
Din cusătura unui trandafir.
Dacă ři cade mîna la țesut,
O mîna nouă firul îl ia, undea căzut.
în iia străbunic fiii, se împlinise veacul,
Pe-o floare întreruptă mai sta înfipt ři acul.
întorci un fir prin fire, de beteală,
Și altă față iese din urzeală,
Izvoade noi, din două, trei vopsele,
Și ma putut nici veacul să le spele.

Eu le*am întors și le*am tot fost sucit,
Pînă ce s*au fărâmițit.
Povestea mare mi*am făcut*o mică.
Am deșertat Tăria cr*o ulcică.
Din Calea Robilor am luat prundiș,
Suind în cer cărarea pe furiș.
Spinarea îmi rămase mînjită de făină,
Cărînd în saci pe umeri țarină de lumină.

Și le*am întors poveștilemdărăt. . .
Șt numai ca să*ți mai arăt
Că din scntei sleite și surcele
Poți întocmi din nou un cer cu stele.
S*a spart oglinda șuam sufiat*om foc
Și s*au făcut oglinzile la loc.

Din ceruri cade o paiață.
Păianjenul de catifea, se*agață
De o lumină leneșe, de ață.

Și stăm văzduh, cu luna fațăm față.

SOLIE PIERDUTĂ

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării,
Săd dea vestirea bună, de sus, Sfintei Mării,

Zburînd alături, noaptea/n stihare, printre ele,
Au rătăcit cărarea de brumă printre stele.

Ademeniți în ceață de mugurii de floare,
întîrziu să vadă argintul cum răsare.

Cînd îi trimise Domnul, pesemne ivau aflat
Că unul e femeie, și celălalt bărbat.

Și datina fusese, atunci întîi, călcată
Să nu purcedăm lume doi îngeri de o dată.

Ei, fermecați pîncetul de zborul împreună,
Se ocoleau în jocuri, jurîmprejur, la lună.

O melodie parca i-ă prins șiid înfășoară,
Era ca de vioară și nu era vioară.

Alăturați de aproape și legănați în zbor,
Ia dezlegat uitarea și de solia lor»

Și sau cuprins ca rîpamcleștatăm pisc de stîncă,
Și sărutarea gurii lea fost în slăvi adîncă*
Și graiul stîns, și suflul mut.

Aripile, din ceruri, leau căzut.

AU TRECUT.

Au trecut vremile, vîrstele, orele,
Fetele zvelte și horele.
Au trecut porumbieii în zbor
Pe deasupra lor,
Cimpoaiele, viorile.
Au trecut și florile.
Smucit în zigzag și spirale
De șolduri și de brațe goale,
Danțul plutit pe subsuori,
Ca duca șirurilor de cocori,
Ca o ghirlandă samvîrtit și sa^necat în slavă,
în pulbere și pleavă
Gălbuie și trandafirie.

Mai auzeam în zvonuri o tîpsie
Prin chiote, și depărtatele urale,
De după munte, undeva, din vale.
Și sau topit și ele și sau stins.

Singurătatea marelui cuprins
Neclătinatămtinde stăpînire
Peste ținutul ei de cimitire.
Am pus urechea: cîntă a lăcustă.
Ce lungă mîrce poteca și îngustă!
Mă pot gîndi că nimeni nu mai vine
Să tulbure tăcerile din mine.

Dar ml s*au rupt în horă și din joacă
Odăjdiile noi, de promoroacă,
Și pe hotarul înnoptat
în zdrențe albe calc, de căpătat.

Vrei, mi ște pare, lună,
Să mergem împreună.

ALBA

De ce te uiți așa, când seara vine,
In ochit mei cu ochii tăi de salbă,
Că nu*ți mai ici privirea de la mine,
Gingașe, grațioasă mîță albă?

Nu te*ai uitat așa fel niciodată
Și frumusețea ta nu m*ă privit
Așa de*adînc, bătute*ar să te bată,
Nici cînd fusesem mort si răstignit.

Mă plec și te scrutez cu un fior,
Ca*nr*o lumina de fîntina.
Parc*ai trecut tiptil, călcînd ușor,
Torcînd încet, pe lîngă lună.

Tbe gura rozămchisă ca un plic
Al nimănu, lipit și cetluit.
Deasupra cine nu a scris nimic?
Și înlauntru, cui s*ă povestit?

Tu știi ceva ce limba ta nud știe
Și sad rostească nu e cu puțință.
Știința muta ț*a fost dată ție,
Și mie graiul cel fără știință.

DESEN ROMANTIC,
ZCÎRIAT PE O AMFORĂ VECHE

Ciipido zărește*ii casă
Pe domnița smeada, goală
Prin cămașa, ca o plasă,
Ce*ar fi prins*o vie*n poală.

Frînt din cotul ca ivorul,
Brațul țtne căpățiul.
El șuamcovoiat piciorul
Și Ța sărutat călctiul.

Coi aici? Un sîn. Aici? . . .
Cupido a semuit
Subsuoara de arnici
Cu un fluture lipit.

Uite buza, uite gura,
Ochii sprinteni, ca de lup.
Casa, patul și făptura
îi miros a miez de stup.

înnainte de*a*și fi prins
Firele de streășini luna,
Subțiată într<adins
Din săgeți el scoase una.

Deși și băiatul gol,
Nuri rușine, nici păcat,
Căd trimis numai ca sol
De fecior de împărat.

PĂIANJENUL

Jucînd în zarea mea, pîiața
Mîa dat azi bunădimineața,
La geamul din grădină.
O roată de mătase și lumină
Lamipresurat cu nimb de heruvim.
A fost vecini de zări să fim.
împărăția lui de două șchioape
Batem fiori de aur și de ape,
în dreptuîmpărăției mele,
Urzită dea crucișul din firele cu stele.
Aceeș lună noua
Ne sparge borangicul din plaseleamîndouă,
Și acel aș vînt le sfișie împreună,
Pe nopțile de viscol fără lună.
Mereu și nentrupt, camtîia oară,
Compasul chibzuiește și măsoară,
Reîncepînd de la obîrșii chinul
Dea împlini ce sfărîmă destinul.

Pentru o gîză, cită cheltuială
De ață scumpă și beteală!

ÎMI PARE RĂU

îmi pare rău că Dumnezeu, pe toți,
Ne ia drept niște spărgători și hoți
Și niște haimanale,
Crezînd că tot umblăm după parale
Și după giuvaerele Măriei Sale.

Le leagă noduri, le chitește într*ascuns.
Ca să ne mintă, cu lumină el Le*ă uns
Și le arată doar pe dinafară.
Că înlăuntrul lor e noapte chioară,
în care ține totul să îngroape.
il supăra să le vedem mai de aproape.

Că nici măjunge mîna la zăvoare
Și se zgircește și te doare.
Pe toate celea scrisăd, fără carte,
Pedepsa lui—«Primejdie de moarte»,
Pe om, pe bobul mic și pe gîndac,
Pîn' la samînța cît un vîrf de ac.
Nu mai vorbesc de cele mari de tot;
Pînă la ele să ajung nu pot.

De cum atingi ceva, ori moare aia,
Ori tu, că peste tot văpaia
Lui umblă ca un fulger orb, și trece,
Și arde, și ucide, nevăzută, molcomă și

Nu zic, și eu sînt tot o haimana,
Dar drag îmi ești, Sfinția Ta,
Și pot să mă mîncăm tîmbară
Că umblu, nu să fur,
Dar ispitit, să văd, și cuvios,
Cum drămuiești tu bezna de frumos,
De*ai pus*o pretutindeni cîtemn pic,
Nu zic căd rău, nici bine vreau să zic,
Nici nu mă bag în meșteșugul tău.

Dar, vezi, că de părerea ta îmi pare rău.

CÎNELE SUFLETULUI

Sufletul meu e cune credincios.
L*am dezlegat adeseori din lanț.
Adeseori din cușca lui ham scos
Și ham tîrît pînă la șanț,
Pînă la șanțul întăririi mele,
Ca sad în nec în zmîrcul dintre stele.

Deprins cu lanțul și lungimea lui,
Semtoarce repede la cușcă
Și mîrîie la biciul dintrmn cui
Care scoboară pemserat șiid mușcă
Și i se plimbă ca un foc pe piele.
Rănilile lui sînt și* a le mele.

Cîine mișel, tu mîrii numai biciul
Și urmele și pragul mi le lingi!
Căci te tîrăști ca să*ți păstrezi șoricium
Și dînd din coada voia mbo învingi.
Pe toată viața înădit cu tine,
Nedespărțit de coadă și de bot,
Sînt supărat că, strînși atît de bine,
Să te alung din bătătura mea nu pot.

Insă mă jur, cînd voi cădea de moarte,
Hoitul meu gol nu*ți va spori ospățul,
Căci de aproape, ca și de departe,
Te voi croi și din mormînt cu bățul.

CETATE MEDIEVALĂ

Luna ninge chiparișii
Cu funingini de argint.
Unda pare amurgind.
Turnurile par trimișii
Unui rege, ca s[^]asculte.
El l^ea pus pe cap comori,
Chivăre cu pietre multe,
Și l^ea dat și trei surori.

Pasărele trec în zbor.
Pasărele sînt de aur.
Pentru cine ciocul lor
Ducemcolo foi de laur?
Au rubinem ochi șbn gtuare.
Din fintîna cu căldare
Cercuită cu ghirlande,
Scoate^o fata diamante.

De^{aș} avea un cal șbo spadă
Șbo domniță de furat!
Du^{*te}, lună, din ogradă.
Lumea s^ă schimbat,
Și Bacăului din salba
La ieșit mustața albă.

Du*te, lună, ia*ți veștmîntul
Și năframele senine,
Dacă numai pentru mine
Far meci noaptea și pămîntul.

CLOPOTELE

Sunați de seară camtno dimineață.
Parcă sunați dintnaltâ viață,
Dintrmn văzduh, care părea pierdut.
V*ascult și v*am recunoscut.

Nu știu ce chin mă ia și mă frământă
Cînd iar ascult cum vocile vă cîntă.
Nu vreți să stați pe loc puțin,
Să mă gîndesc ce e, alean, ori chin?

Muncesc în mine aripi sămc o Ițească,
Dintno pruncie îngerească,
Și neputînd ieși, Ia cer, să bată,
Mă doare cameam umeri, sîngeratâ.

Vecemia uitată, de la toacă,
Aș vrea să sune și aș vrea să tacă
Și nu știu, să mămchin, ori să moscund?

Dintnalte ceruri altele răspund.

PISANIE

între drumuri și castani
Stau de două mii de ani,
Pune mîna, ușa scrisă
Mbe de* a pururea deschisă —
Intră, cum te^am mai primit,
Ori trufaș, ori biruit.
Nud trufiem jilț și strai
Lesea mea să n*omcovoie
Și ma fost pe lume trunchi
Să nu*mi cadă în genunchi.

T U

Nemaiputînd *shyi* rabde nici tăcerea,
Nici depărtarea, nici puterea,
Și în nestare a trăi uitată,
Mîhnita lume te alese tată.

Așamrudităm pribegie ție,
Cerea culcuș un colț de ^mpărăție.
Avu nădejdea să te facă om,
Un mormoloc, un gnom.

Te*a luat părtaș, nici pînă*acum nu știi,
La suferință, la tovărășii,
Și a jurat pe numele tău sfînt,
Și strîmb și drept, cum jură pre pămînt.

El a știut cum ești, ce ești și unde
Făptura ta suavă se ascunde,
Din cîte spițe și în cîte, cel ce taci,
Te faci și te desfaci.
Și gîndurile toate ți le știe,
Și voia ta o scrie
Pe piatră, pe icoane, pe hîrtie,
Chezășuind la tine în cetate,
Cam cimitire, locuri cumpărate,
Cel mai smerit, mai blînd și mai semeț.

Nud trebuia nici jilț și nici județ,
Nici slavă, nici cântare, surd și mut.
Pe om nici nu bal cunoscut.

Ești o tulpină fără rădăcina
Și semeni a mireasmă și lumină.

RUGĂCIUNE

De ce stîrniși țarina și viu m*ai zămislit,
Da că începutului bai dat sfîrșit
De mai nainte de*a fi șbnceput?

De cînd te^ai murdărit pe degete cu lut,
Vremelnic și plăpînd tu m*ai făcut.
Poți cere o durată aceluîamjghebat
Din tină trup și suflet cu scuiat?

Torcînd mătasea tu o faci de scamă,
Și frumusețea i se și destramă.
Ai scos din buturugă o vioară
Șid pui și coardam care vrei să moara,
Pleznind în miezul nopții albe, de smarald,
Pe strigătul și zborul în sus cel mai înalt
Un zbor bai dat și șoimului la stele,
împiedicat în peticele mele.

Tu ai rămas de*a pururi, și viața noastră pierе.
Te mulțumești cu* atîta mîngiere
Că singur, între neguri, ești veșnic; sorocit
Prin mărturia celor ce*au murit.

PISANIE

Dafini durere și prigoană,
Dă*mi otravă cît îți place.
Ține: milă și pomană,
Ține har și ține pace.

COȘARUL ALB

Luna plină, draga mea,
Merg cu scara după ea.
Nu vrea luna să mă aștepte
Șbmi alunecă prin trepte.
Cînd o reazăm undeva fost,
S'a mutat și, ca un prost,
Mut și eu alături scara.
Am pierdut mai toată vara
Umblînd noaptea așa în dodii,
Cu o scară printre zodii,
Și mi'am cheltuit o viață
După zările din ceață.
Am cutreierat un an
Șesul lat din Bărăgan.
Munți imn an barm colindat.
Zece ani am căutat
În izvoare, m curcubeu,
În rogoz, în heleșteu.
Scara, prin păduri și sate,
S'a tocit pe jumătate >
Și de/abia de*ajung cu ea
În clopotnița cu*o stea,
Unde sună gărgăunii.

De funinginile lunii
Nu mai poate să se spele
Cel ce s'a mînjit cu ele.

Luna însă m*aștepta.
Uite^o la fereastra mea.

REMINISCENȚE

Vin, iatade, tot de la sine,
Frînturile toate spre mine,
Fărîme știrbite simt regi
De lucruri pe care de abia lemțelegi.
Așa sînt cum leam uitat
De cînd sau culcat:
Un fost cimitir de păpuși.
încep să se miște deacuşii,
Să capete trup
Din umbră și zvon ca de stup,
Și, rupte, pemcetul se reîntregesc.
Copite cu nimb îngeresc,
Spărturi de icoane, păstrînd a muștrare.
O schiță de bine și rău cuvîntare,
O lacrimă prinsăm pictură,
O mîna rănită, o căutătură,
Și clopote, parcă, departe,
Și cîte o foaie de carte.
O țandărămvie o amforă spartă.
Da sunet și iedera moartă
Și vocile sînse luînd graiuri, pe rînd,
Și murmură parcă și parcă și rîd.
Mă văd cînd la Cină părtaş,
Sau cînd, în prigoană, sutaș.
încerc iar cămașa deatunci,
îngustă, cum rană deatunci,
Și nemaștiută
La inima vremii, tăcută•

Și dacă duc palma la gaura ruptă,
Nu știu din ce luptă,
Mbalunecă, moale, pe sînge.
Acolo se strînge
Tot ce de la sine se^adună,
Frînturi de Scriptură și hașchii de lună.
Nu pot să mă mint.
Mă arde înghețul: un sloi de argint,
Și deștelem ceață
Se fac peste unghii cărbune de ghiață.

SERENADA

Dulăi bl așteaptă cu ochii în pom.
în pruni e un om
Sau o arătare, călare pe*o cracă.
Și pomul se scoală, se*apleacă.

Ded Pan cu copite de țap,
în roiuri de muște,
Dator sînt pe meșter sad scap,
Dulăibndîrjiți să nud muște.

E blîndul din sat. . .
Lăsațid să fure, căd nevinovat.
Blajin și netot,
înghite cu sîmburi cu tot.

Prin ghimpii de fier și zăplaz
El trecem extaz,
Senin, dus și sfînt.
El nu este de pre pămînt.

Cînd intrăm grădină și bîjbîie luna,
Scoboară și pleacă și fluiera>ntr<una
Și rîde căd gîdilă prunele,
Ajunse la c io a tec subt pîntece unele.

Grivei a simșit
Că e fericit
Și nu îl mat latră.
Se uită la el ca o piatră.

Cu cîinii*mpreună
Vad școala spoită cu lună,
Clopotnișam plopi,
Sobor cu trei popi,
Șim deal primăria.

El fluierăm dinți liturghia.

APOCALIPS

De hramul Sfintului Anton,
Maimuțele, adunate în amvon
Șim strană, se smeresc și se sărută,
Silind o psalmodie prefăcută.

în Sîngele și Trupul din potir
Au pus rachiu, săpun și tibusir,
Șim candelamneacă bale.
Cădelnițamvîrtită împrejur, agale,
Da jărăgai, acreală și duhoare
De cîrpă arsă și sudoare
Și papurămtețită cu chibritul.
Maimiarele, un stareț, un ținc, mitropolitul
Fumează din țigare și da pe nas tutun,
Făcînd un semn că isonul e bun.

Par să semchine, să se spovedească
în grai sucit și în limba păsărească.
Un hohot cîntă, altul plîngem tindă,
Și luminările nu vor să se aprindă.
Pentru iertat în ris păcatele,
Molitevecs citite deamdaratele.
Penticostarul are viermi în foi.
Mîntuitorul zilelor deapoi
E răstignit întno icoană mare,
Cu ploșnițe de sînge la mîini și la picioare.

Clopotul știrb, din visul de^altădată,
Sună a ciob și*a puțină uscată,
Șim apa de mocirlă, stătută și cleioasă,
Strigoiul face cruce șbaghiazmă mincinoasă.

Se umflă lunam blid, fugară,
Și dă din cer ca laptele, pe dinafară.
La subsuoară, vîntul ducem șal
De frunze galbenem furtuna,
Pe sălile pădurii, de spital,
Coșciugul ctitoriei din schit, furat la lună:
Frumoasa, negricioasa, uscățiva
Domnișă cu pafale de aur Paraschiva.

PISANIE

Sînt un schit de blâni st doave
Pentru cine să se roage.
Vine cine vrea să treacă
Pe sub turla mea săracă.

Ote un vrăjmaș de frunte
Națã ghioaga să mă'iifrunte.
L#ai văzut? Avea la el
Săbii grele de măcel.

Călărind vîrtej, s*a dus
Nu departe îtnapus
Și s*amtors din zarea largă
Slut șimtins și mort, pe targa.

PIZMA

Căci nai găsit prinoase saduci nici unui zeu
Vino și*mi bate zilnic îngenunchiat la ușe.
De ce teascunzi? îți place sadormi pe șoldul
meu,

Hrănit cu raze moarte, otrava și cenușe.
Tu știi găsi la mine odihnă și uitare,
Cum nu țiau dat trufia și brațul tău învins.
Ești slăbănog. Eu ție sortită*s întradins,
Ca și tu câte o dată sa crezi a fi în stare.
Țiam înțeles durerea, de mult, și, far' să știi,
Te am urmărit și, fără să ve2t, țiam săturat
Arșița de pe buze cu sfircul meu uscat,
Cu laptele meu muced, de zer și de Ieșit.
în sînul meu sămînța zvicnită numcolțește,
Căci simțitoare ca o fintînă și o harpă,
Nepipăite încă de ciutură și dește,
Sînt nesfirșit de dulce și nesfirșit de stearpă.
Știi ce te apasă, ghebosulem toiaș,
Șuti ferme cai cu șoapte izvoarele deșarte
Șt*ți mîzgălii cu taine potecile, departe,
Pe care zarea cade zbîrcită ca un steag.
în zori, cînd ochit vineți vor da de soare iar,
Și noaptea, cînd perdeaua, ca plasa, va fi plină
De stele, lînga coapsa cem vei simți vecină,
Lipește*te cu spaimă că sînt șt că răsar.
Și pierdere în mine ca un vîslaş în mare,
Și camea mi*o brăzdează cuadîncul tău în nec,
Ca să ajungi mai iute la veșnica uitare
A suferinței tale șia rodului ci sec.

SARCINĂ SACRĂ

Sînt greu cum era grea Fecioara,
Din Duhul Sfînt, şbs chinuit şi trist.
Mă doare gîndul, doare subsuoara.
Se zvîrcoleşte parcăm mine Crist.
Şi mă înţepă parcă raza iui,
Şi rana lui de lance m*a durut.
Mă doare fiecare cui,
Mă doare locul unde*a fost bătut,
Mă dor mormîntul, spinii, crucea — Şl mbe sete
Şi mie, ca şi lui, de apă.
Unse mbs buzele şi arse de burete
Şi de otrava care mă adapă.
Am şi murit întocmai, taică,
Şi toată suferinţa ta ma strîns,
De^a pururea Fecioară, maică.
Şi plîng, şi nu ştiu cînd şi tu ai plîns.
Dar, vezi, tu prunc pe^acela bai putut cunoaşte.
Isusul meu nud cel adevărat,
Şi eu nud pot nici duce, nici cunoaşte.

AI VĂZUT?

Al văzut cum Dumnezeu ne păcălește,
De ne trec lucrurile printre dește?
Ce șiret! Ce calic! Ce tertipar!
Pune un lucru tot întreit tipar.

Face pachete, sticle înfundate,
Cocoloșește, dă la strung și bate,
Răsuțește, face mingi de ceață,
Închide fără lipituri, coase fără ață.

Pe celem colțuri Ie pune rotunde,
Rotundelem drepte le*ascuude.
Ia lumina din cui
Șbo mută tocmai întrmn gutui.

Cînd încoace, cînd încolo, ta
De ici, de colo, cîte ceva
Și măsluie sufletul și trupul,
De nu știi cared albina și care e stupul.

De ce fac păianjenii dantele,
Lacul oglinzi, giuvaere și betele?
De ce face zarea depărtată priveliște?
Când omul stă, el pune sa se miște
în el și împrejur: totul, ape, stele,
Codrii, luna, norii, toate cele,
învîrtite ca niște inele.

NEGUȚĂTORUL UMILIT

Abur de aur, spumă de lumină,
Culese dimineața din grădină
Cu plasa și năvodul de mătase,
Tiptil, prin buruieni și printre case,
Lătrat de câini și ocărit în zori,
De cucuvăile bătrine, cu urdori.

As fi furat, dormind, și ceațam sac
Șuo atîrnam acasă de cerdac.
Pe cobiliță funii lungi de stele
Nu ar fi fost pe umerii mei grele,
Vata de argint, beteală ca de ghiață,
NW sta urît, cu usturokun piață.

Sar fi ținut de mine fetele
Cu briul desfăcut pe demdeletele,
ȘL leoș fi dat, ziua, nămiaza mare,
Și noaptea, întrascuns, pe*o sărutare.

Ceai, precupeț, în coșuri? Mai nimic:
Tămîie arsa, fum de borangîc.

CUPRINSUL

Pământul, țarina, bucatele,
Pusem spinarea mea cu toatele,
Oameni și turme și vite,
Brazdele zguduite,
Potecile, miriștea,
Durerile, neliniștea,
Ploaia, negura, vântul,
Hohotul, spaima, frământul.

Cum a intrat în mine țara noastră?
Cum acncăput o țărămtno lopată?
Pădurile întrmn ghiveci de lut?
O maremtreagămtmn pahar băut?

Atuncea, dimpreună cu elem stropul meu
De smîrc, a încăput și Dumnezeu.

DE CÎND MĂ ȘTII

De cînd mă știi, am luat asupra mea
Povara*ntotdeauna, Doamne, cea mai grea,
Și tot urcînd în coastă, vream sarăt
Că nu mă dau poverile mdârat.

O suferință între alte două
Nam socotit*o suferință nouă.
Haide și tu, așează* te *n spinare.
Mă simt voinic. Pe cine ced mai doare?
Cinezi strein și singur, cine?
Să urcem cîrcă, pe samar, la mine.

Hai, ticăloșii, blînzii, toți dea valma,
Cîți ați întins obrazul, cîți bați bătut cu palm?,
însărcinare, poate, am de la Satan
Să vă ridic la cer prin uragan.
Sînt robul vostru, hotărît de sus,
Să fiu caricatura lui Isus.

De cîți în seamă mi va dat
Vreau să răspund pe fața și curat.
Nud uit pe cel ce carne dă și nici
Pe cel ce dă cătușe, pravilă și bici.
Sînteți ai mei, și rai și buni. Veniți.
Dator sînt să vă fac și fericiți.

Dar ostenit în drumul meu îngust,
Că sînt ales la milă cu dezgust,
Scîrbit de om, jignit de omenire,
Să*mi duc poverile la mîntuire,
Aș căuta zadarnic amțelege
De ce mbai pus porunci deatare lege.

Eu, Doamne, k^am primit și mă supun,
Stăpîne drag, gingaș ca un lăstun.
Vreau să temtreb: cînd m*ai ales, ai fost nebun?

BABA MOARTEA

Baba Moartea, zgîrci și piele,
Se strecoară prin zăbrele.
Pe un pat, într*o odaie,
Arde;o fată, de văpaie.

Amsemnat ceva pe poartă
Mîna ei de piele moartă?
Calcă mut, ca pe tîrligi.
Nu se întoarce cînd o strigi.

Ce cați în cătun, putoare,
Cu o fustă în spinare?
Te*am mai prins la cîtemn gard,
Unde ochii zac șt ard.

Uite*o, bîjbîiem ogradă.
Morților, veniți, grămadă.
Veniți, maici, flăcăi, firtațt.
Smulgeți crucile și dați.

Daoam pus mîna pe ea,
Poate nu ne*o mai scăpa.
Furcile și coasele
Săd sfărîme oasele.

MAHALAUA CU COCOȘI

Mahalaua cu cocoși
Are mulți copii frumoși,
Fete smeade și deștepte,
Care nu pot să aștepte

Să se îngrămădească anii.
De cum încolțesc castanii,
Primăvara are treabă.
Toamnei și ei id de grabă,
Cînd le cade frunza*n gol.

Timpul cît era domol,
Leneș semțindea la soare
Cu copiii pe cărare.
Acum, vîntul strînge iute
Boarfele din crăci, pierdute,
între seri și dimineți
Și din zece nouă vieți-

Au de furcă trei spitale,
Patru cimitirem vale,
Pușcăria, balamucul
Zbiară cioara, cîntă cucul,
Fiecare la soroc.
Pentru toți e timp și loc.

Ce dă carnea ia pământul:
Așa rînduiește Sfîntul —
Toata lumea, *n fel și cum,
Se strămută peste drum,
Trecînd lin pe la uluci
în hotarul alb, cu cruci

A MURIT AURICA

A murit și Aurica.
Mă apucă, mamă, frica
De copiii cîți ne mor —
Tînguește maica lor. —

Parca este un făcut.
Doamne, ce țbo fi făcut,
Căd bați șubreda ei coapsă
Cu atîta grea pedeapsă?

Preotul are tain
Pentru fitece creștin.
Zice: —«Nu te întrista,
Dumnezeu țid dă și ia —

Astad vaea plîngerii,
El șbalege îngerii» —
îngeri mari, frumoși, bălani,
Tot de șaisprezece ani.

Maică dragă, nu mai plînge.
Cum îi vezi că scuiță sînge,
E un semn de înțeles,
Dumnezeu că ba ales.

Și atunci grije ai
Doar de duc și de alai.
Că de viață viitoare
Are Sfîrta Născătoare.

SECETA MARE

Iatăd, blestemul sa[^]mplinit,
înzecit, însutit, înmiit,
Din colb, din glod, din bătătura,
Din vit, din morți, din dragoste, din ura,
Din staul, din colibă, din turme, din livezi,
Din Bărăgan, din țara cât o vezi,
Din scrișnete, din suferință. Se năzare
Din lanțuri, din cătușe și răbdare.

V*am blestemat din neam în neam,
Cînd ne rugam și cînd plingeam.
V*au blestemat și omul și norocul
Să vă ajungă focul,
Și, iatăd, va ajuns,
Umflîndu*se cam mare talazul întrascuns.

V*au blestemat copiii, frați de frați,
Și plozii nenăscuți și lepădați,
Și orbii, sluții, capiii, gîngăvii,
Toți teferii șt toți bolnavii.
Din jalea celor ce au gemut și gem
Sa ridicat și cade pe voi acest blestem.
Cine apasă omul pe Dumnezeu apasă»
Căci amîndot sînt unul și au aceeaș casă.

Simțiși cum a trecut din gură<n gură
Blestemul în porumb șbn arătură?
Și peștera și strungad înfiripă,
Și barza șchiopătată, oloagă pe*o aripă.
In iazuri, în pășune, în izvoare,
E blestemul plăpîndei căprioare.

V*au blestemat și v*au pîrît
Făptura zburătoare și șarpele tîrît.
V*au blestemat și mugetul cirezii
Și noaptea huhurezii
Si bufnița de lună
tn stoluri împreună.
Iertare? Cine iartă?
Zăvorul mut din poartă?
E blestemată brazda trufiei nesătule
Să nu*și mai versem care porumbul șbn patule,
Șbn foile chircite să iasă, de amiază,
In loc de ciucalaie, știuleți de căcăreaza,
Căm boabele culese, strivitam fiecare,
Zăcea cun strop de sînge broboana de sudoare.
Blestemele^mpletite laolaltă
V*ajung de*aci cu biciul șbn lumea ceealaltă.

Cu lanțuri grămădite voi v<ați și scris osînda.
Vă pedepsesc povara, dijma și dobînda,
Oborul, claca, judecata și măsura.
Blestem: putreziciunea și malura;
Pe fata maicii, prinsă la urzici,
Veneai cu doi argați să o ridici,
bai dus de coarne vaca în poiană,
Cu un primar și o cătană,
Și țbai făcut cireada de pomană.
Ne>ai luat'O, claca, de trei ori
Și ne*ai mai scos la urmă și datori.

Neai luat din zece câte șase oi.
Dea vâlmășia seacă măduva din noi.
Ouăle luatem dreptul de corvoadă
Le petreceai printnun inel cu coadă.
Miai pus copilam beci o săptămână
Că ția vărsat o cana de smîntînă.
Nu ne lăsai din porci nici unul,
Cînd se apropia Crăciunul.
Donița mea, cît putina, temșeală,
Iar banița la tineri cît o oală.
Două grămezi făceai din grîu, ca pentru noi,
Una de om și alta de ciocoi,
La treieratul de sămînță nouă,
Și le duceai la tine peamîndouă.
La moara voastră, sacul dus în spate
Scădea făina mea la jumătate.
Peste bordeiele din drumul de la Jii,
Din loc în loc, semnalță dintre vii
Conacele de piatră cu pridvoare.
Cui cer aceste ziduri răzbunare?
Ieșind coconii rumeni de la masă,
Noi mestecam o gură de păsar cleioasă.
Schilozii fără țară și trup, cîți au scăpat,
Mănîncă mămăligă cu scuipat,
Cîte un ies pe cîteo cîrjă ruptă.
întorși acasă frînți din luptă,
Cu pielea zdrențe, cine poate
Să le mai facă parte și dreptate?
Ăl de ia birul, căciula și cojocul
Și din ogradă dobitocul?
Un cărturar, deo slovă cu birlicul?
Judecătorul? Popa? Veneticul?

Cîți ați jignit dreptatea și mîfrîngeți bucuria
Și rușinați în oameni omenia,
Beți de rachiu, dea bușilem borhot,
Nu vau trezit blestemele de tot.

V*a mai rămas în butie ceva.
Lungiți*vă pe coate, nainte de*a cădea,
Trași de miros, ca musca, și de gust,
Șbi lingeți doaga umedă de must.
Pe stîrvul vostru mila de lumină
Așterne un lințoliu murdar, o rogojină,
Suflete proaste și înguste,
Aveați un înger să vă mustre
Șbo șoaptă*n cuget, care să vă cheme.
Botezătorul v*a certat la vreme
Și drept răspuns c*ăți înțeles
Taina stropirii prin botez,
bați retezat, odată, la beție,
Cinstitul cap, cu gura deschisă, pe tîpsie,
Șbncredințați de*acum că tace,
Li ați dat dănțuitoarelor sad joace.
Dar glasul lui de blestem ridicat în slavă
Striga șbn hora voastră, de pe tavă,
Și sfîntul sînge s*a făcut strigoi,
Rătăcitor de*atuncea printre noi.
Nud auziți voi blestemele grele,
Ca pasul care calcă pe vreascuri și surcele?
Sîngele lui, de*atunci bați tot vărsat,
Sporind cu sîngele nevinovat.
E*n mîneca pătată a văduvei, Rămîne
în miezul tău de pîine, în blidul tău, stăpine,
Strivit peceți pe carte: zăloage și dovezi.
Îl știi pribeag de noapte șiid visezi.
Se*adunăm aurul ce îl aduni.
Trezit în jar, mocnește în tăciuni.
Crescînd blestemul, s*a făcut furtună.
Ascultăd. înnăbușed cu flaute. Răsuna!
Mai joacă Salomeea șbacum, pe<aci pe*aproape.
Te uită: are găuri, mare pleoape,
Nici buze, nici țipare de șold șerpuitor.
A ridicat odată cu discul un picior,

Și dănțuind către boieri, încoace,
Pe un covor cu ciucuri, se desface,
Se prăbușește, se descoase.
Fusese^o aninare a danțului, de oase.

Blestemul nu se pierde, crește.
Se face funie și clește,
Se face foame și lingoare,
Junghi inimii și ac lamghițitoare,
îngrijorare turbure și frică.
Mîndria țî*era mare, caricatura mică.
Erai în cap, la tobă. Acuma, din grămada,
Ai vrea să suni porunca, de la coadă.

încă de an s*au desfrînat
Secara, spicul secerat.
Ho Idem pripas, de cimitir,
Spini, buruieni și pir,
Păscute de păianjeni șimvelite,
Zăbrance mototolite,
Văluri de cîlți și scama.
Moșia viermuită se destramă
Și împietrită țarină bolnavă
De bălărie neagră și otravă.

Doamne! stihile^s pe ducă.
Blestemul: patru vînturi ne usucă.
Tobe sparte, goame dogite
Bat ceasul agoniei. Sate, vite,
Cîmp, albi seci, ogoare
Sînt scoase ia mezatul urgiei călătoare.
Se vinde viața, se tocmește anul.
Vînzareaâ cu bucata și toptanul.
Nici o pîine, nici o lăscăie!
Cumpărătorii sluți se bat pe o copaie,

Măcar o candelă, o papură, o cruce,
O luminare să apuce.
Toți mușterii iau degeaba,
Care cu colții, care cu laba,
Și lighioanele însetosate
Vor să bea om. Fîntînile*s surpate.
Vor singelemnapoi,
Sînge cald, nu sînge de strigoi.
Cer sînge viu, ați auzit?
Sîngele vostru proaspăt și corcit.

Oprit cu plugul scăpărat în stîncă,
Ascultîi tăcerea șesului adîncă
Și deslușești mormurul și vaierul de moarte,
Haihui, hoinar, mereu dintraltă parte,
Din necuprîns, din gol, din negrăit.
Ce mai trăiește? Ce n*a mai murit?
Noaptea semtînde, hăt, ca o arsură,
Ca o fiertură, ca o saramură.
Laptele, drojdii, pulbere și scrum.
Fuge pe miriști vîntul de fum.
Ți*s buzele spuzite, ca bulgării de var.
Nădejde sau minie? în zadar.
Și porumbieii, de dogoare,
Mor încilciți în columbare.
Un uriaș de negură răstoarnă
Zarea de plumb ca lunamtno lucarnă.
Ca paelem văpaie ard clopotelem turlă
Și blestemele mute s*au întîlnit și urlă.
Vrei să te rogi, stăpîne, și n*ai cui.
Ai mai putea să stai în fața Lui?
Iar să te rogi, iară să minți,
Cu jurămintele de la părinți?
Mire căzut și mire care trece,
Căutătura albă țbe, și rece.
Ți s*a făcut puterea de prisos
Slujind Erodidei și lui Isus Hristos.

Ți ai așteptat mireasa făgăduita ție
Șt a venit rînjită, cu chelie,
Și cu ciolanele în poală,
Goală de tot și dinlăuntru goală.
Ți *e groază că te mîngîie pe față
Și că>ți întoarce firul din mustață,
Țepoasă, mîna ei de ghiață.
Te strîngem brațe și te doare
Pieptul de stinghii și grătare.
Teacoperă cu giulgiul ei în somn
Și te sărutăm gură, ginere de Domn.
A! vrei sa fugi? Unde să fugi? Ți^e scris!
Și cerul și pămîntul scau închis.
Te împiedici prins deal coapsei hățțș de mărăcine
în luptă cu scheletul îndrăgostit de tine.

OMULE

O lăcomie crîncenă, nebună.
Adună, omule, adună,
Căznește, fură, surpă și omoară,
Îți trebuiesc putere și comoară,
Îți trebuiesc palate și veștminte,
Să*ți zacăm ele hoit și oseminte.
Morminte, omule, morminte.

Avidă, mina ta se strînge.
Storci aur și se scurge sînge.
Nădejde, sînge, har, ca un burete,
Le soarbe aurul cu sete,
Șim beciul tău zidit înghiață
Neprihănita oamenilor viață,
Avîntul, bucuria, puse bine
De stîrvul tău, păstrate pentru tine.

îmi e rușine, omule, îmi e rușine.

SPITAL

PĂRETELE DE VAR

Păretele de var, de lingă pat,
Cu zugrăveli și semne s>a*mrăcat.
Rîuri de ochi și brîie lungi, de pleoape,
Tremurăm zid ca unda unei ape —
Și unii ochi din stoluri s<au ales,
Orînduiți cu feluri demțeles.

Cînd împrejur au început să zboare
Semnele mi par familiare
Și, scrise deslușit, ies dintrmn sui
Golul pătrat, numărul sterp și sensul nul.

Căutătura teafără si tare
Mba pus din tencuieli o întrebare,
Cea prinsă de un vis a tresărit.
Pleoapele, frunze, cad în asfințit.

Doi ochi mocnesc scînteiam neființă
Și mă scrutează bezna lor cu stăruință.

OGOR PUSTIU

Ogor pustiu și neumblat.
Sa tot risipit, sa tot adunat.

Lunari întrun coș de vatră veche
Și soareleaninat de o ureche,
Cofă de lut, atîmă de*o prăjină,
Mînjit cu zmalțuri cear fi fost lumină.

Uscate stele, pe coceni și ostrețe,
încep de slăvi și cer să se dezvețe.

Buruieni de scamă și otreapă.
Munteled strîmb. Țarina crapă.
Cenușe, funingini și zgură.
Mucegai și mălură.

Un sobor de vlădici, la matca mcleită,
Sa făcut buturugi de răchită.
A trecut, undeva, și oaste:
Ies din țarină sulii, coifuri și coaste.

Valuri de cîrpă
Se răstoarnă cîmpul, cu scîrbă.
O harfă și o vioară,
Cu strunele de sfoară,
Zac în sînge și noroi.

O singură jivină, gogoloi,
Ca un arici, ca un pește,
Pitulată, se rostogolește.

Și un coșciug spînzurăm văzduh:
Al Tatălui, al Fiului și al Sîntului Duh.

SPUZĂ FIERBINTE

Spuză fierbinte, drumul fierbinte.
Cîmpie de oseminte.

Mi*e ca o coajă de pîine arsă gura,
Și balele*s ca saramura.

Limba mi*i ca piatra de ascuțit coasa.
Sau lăsat pe mine pârreții, bîrnele, și toata casa
Se strînge coșciug.

Mă frînge un zăvor, mă rupe un belciug.
Am în gîtlej lacăte sparte.
Un lanț ma*ncolăcit cu zale moarte.

Ai văzut luna,
Nebuna?
A intrat pe furiș
în trestie și păpuriș.
Seceră dea valma rogoz, șerpi și broaște.

Pe la ferestre trece chivotul stelelor
cu sfintele moaște.

Vine otravă cu sînge, pe moară.
Nu bea mocirla murdară!

BIVOLUL DE JAR

Bivolul cu coarne de jar
Paște spini, pulbere și lut,
Și lasă scrum și pojar
Pe undeva păscut șba șezut.

Pe biserica mare
S*a ridicat ca o capră, în două picioare.
Noapte: navală și piclă de noroade.
îi lin^e turla sbo roade.

A mușcat din aramă șba supt,
Scrișnit, clopotul a sunat și s'a rupt.

De*o sută de zile
li pîlpîie ochii a fum de feștile
Și^mi dă, cu moartea călare pe bivol, tîrcoale.
Brațul e gîngav și vlaga e moale.

Vai! apa s'a fiert în urcioare.
Tînjesc să o sorb din izvoare.
Miaș vrea pâlniile, tălpile, reci,
Proaspătă iarbă, crăițem poteci.

Icoana singura surîde ca o păpușe.

A bătut cineva la ușe?

SfA CULCAT O FIARĂ

Sa culcat peste mine o fiară
Fără picioare, cu coamele arse.
Alegase lanurile de secară,
Și zidul cu nările sparse,
Buturugă de tăciune.

Aș voi cu o rugăciune
Să chera din cer, să vie careva,
Cu sulia grea,
Și s'o alungem bezna mare.
Atît îți cer, Doamne, nițică răcoare.

Fiara șia potrivit
Ochiul aprins și zgîit
în ochiul meu, de careți freacă pleoapa.

Nu pot să strig, de lanțuri și cătușe.
Da? Maica Domnului a încercat la ușe?
Aduce lingura cu doftorie.
Intră! Dumneata ești, Fecioară Mărie?

LETOPISEŢI

DE MULTE ORI

De multe ori țba fost rușine
Sculîndu*te cu soarele pe tine,
Căm raza lui din așternut
O nouă zi a șbnceput.
Nu se sfișise încăm amorțire
Ziua de ieri din amintire
Cu nedreptatea, groaza și dezgustul
Că alta vine fără să bo cei
Destinului din negurile grele,
Pribeag între mocirlă, vînt și stele.

De cobilița dusă în spinare
Mi^atîmă zilele în cîte o căldare
Și calc încet, să nu le vărs în mers.
De cîte ori le/am clătinat, am șters
Cu talpa și opinca, la fîntînă,
O vîrsătură neagră pe țarină.

Duc sîngem ele vechi, ca un năuc*
Al cui e sîngele și cui îl duc?

CÎND EI SE BUCURĂ

Cînd ei se bucură și cîntă,
Eu ce mă iau cu viața mea la trîntă?
În loc să joc, să strig, să beau, stingher
Mă uit, mă întreb, posac întmin ungher,
Și mi se pare că de-aș fi călcat
În hora lor, aș face un păcat.

Li cercetez pe cei închiși în casă,
Pe care o suferință îi apasă,
Cîți în nădejde și în rugăciune
Nu au aflat alean șt'ntelepciune.
Ori chinuiți în taină de trecut,
De ce-au făcut și n-au făcut.

Unul plîngînd, o lacrimă pribeagă
Pe rana ochilor semcheagă,
Pecete pe o negură de veci.
Ei gem și tu petreci?
Nădejdea celor sprinteni a murit.
Urme rit <s rupți și suflet ud strivit.
Carul de aur cu împărați și zei
Trecu prin gloate peste ei.

Cimpoaie, cobze, flaute și nai uri,
Dați cîntecelor voastre alte graiuri*
Mai bate hora și aleargă,
Cînd trec flăcăii mc remen iți pe targa?

CURGEȚI, VINTURI

Curge vîntul... Curgeți, vînturi de vulvoare,
Nu va pese ce ne doare,
Grîu, săcară și porumb
S*au făcut pietriș de plumb.
Ciuruit de pîcla groasa,
De trei luni teascult pe coasă.
Te*aud, vîntule, că ari
Prin ogoare, prin prăpăstii și stejari,
Zi și noapte, în neștire,
Saptnd gropi și cimitire.
De trei luni teascult că treieri
Pentru bufnițe și greieri,
Ți?s mai dragt cînd ne ucizi
Roiurile de omizi,
Coropijnița și toate
Soiurile blestamate.
Sălciile și răchita
Neau dat cu nemiluita
Ștreanguri negre în zăvoi.
Stupit plini îs cu puroi.
Singuraticе belșuguri,
Bube: boabele șt struguri —
Luna*n spicele de scai:
Seceriș de mucegai,
Ochii stelelor se zbat
In urdori de argint umflat,
Cumpănită, din fîntînă,
Scoate ciutura țărîna,

Și grădini lângă grădini
Stau ca niște rogojini,
Sîngelem copii uscat
Ieșem zgîrciuri de scuipat.
Nici puteri de lacrămare
Ochiul nu mai are,
Și cirezilem pășune
Pipăie cu buza jarul rogozului de tăciune.

CÎND VENIRĂ

Cînd îmi. veniră furii în ogradă
Ei mau venit întîi grămada.
Nu au venit cum vin, de obște, hoții
Cu ceata șbodată cu toții.
Ograda, satul și cătunul
bau cunoscut, venind, pe cîte unub
Și n*au venit nici noaptea, pe furiș,
Feriți de drum și luminiș.
Ei au venit cum vin vecinii,
în toiul zilei, Se coceau ciorchinii
Și atîrnau din frunze poame coapte.
Era mai multă zi decît fusese noapte
Și mașlpea, căm deal se și trezea
Ziua de aur în grădina mea.

IVhau întrebat cemii fac copiii.
Unii munceau prin fundurile vici,
Alțiiid zăream pe scule cum semdoaic
Biruitori în luncă șbn zăvoaie,
Cu seceri de scînteii și cu topoare noi.
în lanurile de trifoi
Vedeam și coasele cum zboară,
Tăind nutrețul meu a patra oară.
Cum auzeam ca spun șbntreabă
Păreau să fie oamenii detreabă.

Dar cîinii ridicăți în bătătura
bau dus lătrați, din gură în gură.
Cîinii mei proști, Potaia și Lățosul,
Citesc cu nasul și mirosul.

M, AU ÎNTREBAT

Mau întrebat, dar au și scris.
— «Mulțumim dumitale, am zis,
Dar nu pricep cum vine
Că scrii acolom catastiv, de mine,
Că nu>s doar cine știe ce în sat
Și carte nici nam preamvățat.
Ce carte știu, e din țarină,
Pui slove mici cu plod, și mi lemgînă
Și le citesc în brazdă greierii citeți
Trei nopți întregi și două dimineți,
Și ele cresc și dau tulpini *i foi
De cărți înfășurate strîns, de popușoi.
Școala mi*ce cîmpul, dascăl mi*ce pădurea
Și iscălesc frăția cu securea.

Fă bine, scoate din cotor
Foaia zbîrcităm el, de scriitor,
Și nu ma vinde pe hîrtie.
Că satul nostru altă carte știe
Și te*or întinde, de mai mare dragul,
Cu bîta, cu toiagul,
Și nu tem mai scula de prin mărar
Nici vraciul cel mai cărturar.
Nu/mi place mie omul că măsoară
Și*ți fură umbra cu condei și sfoară.
Nu*mi place cîntăreală
Și ispitire pe încetineală.

Ced dulce sug, și scuiș ce*mi face greașă:
Atît în bătătura mea semvașă.
!a*ș drumul cît mai ține soarele,
Sa nu<ș râmîie pe la noi picioarele, »

ALTĂ DATĂ

Altă dată, au venit prin baltă,
Cu cîte un ochean, cu cîte vreo unealtă.
bam văzut în pășuni, prin uluci,
în cimitir, printre cruci.
Au întreat: — «Ce ați dat
Pe șesul asta semănat,
Pe măgură și pe izlaz,
Pe livada din iaz?»

Ce*am dat, ce n*am dat,
Ei vorbeau pițigăiat.
Ce vorbăd asta că ce<am dat?
— «N*a fost, am spus, de cumpărat,
Că noi altfel am apucat.
Alte tocmeli avem pentru pămînt,
Că astea nu se cumpără și nu se vînd.
Izvoarele și țara, noi de*a dreptul
Le*am dobîndit cu sufletul și pieptul.
Săgețile pornite, cît ajung,
Din munți în munți, croiesc hotarul lung,
Și țarina răzeasă nu se schimbă
Pe preț de liftă sau de limbă.
Vînzarea, prețul, cîștigul, banii,
Tertipurile sînt ale Satanii. »

Răspunse unul: — « Ba mai taci din gură,
Ce tot vorbești? că țara se și fură».

Zisei și eu: — « Dacă ți*ai pus de gând,
Să *////* mușcați țarina pe curînd ».

NU .NŢELEGEAM

NumŢelegeam ce se gîndeau sã spuie,
Cercînd zaplazui cît e prins în cuie
Şi mult miraŢi cã poarta mare
Zãvoare şi încuietoare,
— «Aşa ne*am pomenit. Bãtrîinii mei
N*au prea umblat cu lacãte şi chei,
Deprinşi, cum se obişnuise,
Cu porŢile şi uşile deschise
Şi la bisericã şi casa.
DrumeŢul intrã, poarta mea îl lasã,
Se hodineşte sau semchinã,
Şi pleacã mulŢumit, cu traista plinã.»

Ei au mai zis pe pãsa rest e:
— «Cine vã apãrã şi vã pãzeşte?»

— «Nouã ne*ã stat întotdeauna paza
Celui ce face noaptea şi amiaza
Şi cugetul curat.
CetãŢile, un vînt le*ã mãturat,
Şi zidurile mari şi întãrite
Se fac tãriŢem vînt. Pe nesimŢite,
Un duh al gîndului le scurmã.
Au fost cetãŢi şi n*a rãmas o urmã.
Puterea inimii vã doare,
Cãci decît cremenead mai tare.

De mii de ani eu, mă păstrez
Fără cetății și fără meterez.
Sînt alt soi de bărbat:
Eu am bătut și fără să mă bat.
Cu zîmbetul și așteptarea
Am strîns acasă toată zarea
Și se vîntoarce înc*o dată
Și cîtă<a mai rămas înstreinată.
în fieștece țarină străină,
Am bulgări tari de jar și de lumină.
Străinii nu pot să le are,
Că plugul nu răzbește prin viivoare
Și se fac scrum și vitele și plugul.
Cenușa lî*c cîștigul, funinginea belșugul.»

NOI MOȘTENIM

Noi moștenim acest tărîm
De la măritul împărat din Rîm.
Blagoslovit săd fie osul
Că și a trimis încoace și prisosul,
Și legend țărîna și mormîntul
Șiadiedde vîntul.

Nemcinse țarina cu brîu
De rîuri și urzi năframă
Jurîmprejur, de grîu.
în soare bătea zale de aramă.

Strămoșul lui făcuse dintno piele
Hotarul țării sale nou,
împrejmuid cu noduri de curele
Croite din spinarea unui bou.

— « Socot cureaua, zise, ca un zid
Pe cined sare îl ucid. »
Și fratele lui geamăn, este scris
Că La sărit în rîs. Și Ia ucis.
Dar cel puțin, mărite împărate,
Acela ia fost frate.

ÎNTR«UN JUDEȚ

întrmn județ de miazănoapte,
Din sat în sat, din zvon, din șoapte,
Se știe că șbau rupt genunchii,
Până la groapă, tații, frații, unchii,
Și verii, și cumnații, și nepoții.
Toți au murit, cu toții.
Nu mai e bun nici un bărbat
în nici un sat.
Vre un unchiaș, icbcolea, un nebun,
Mai șchioapătăm vre un cătun,
Cotrobăind pe drumuri, pe șosele,
După coceni, după surcele,
Domniță și duduie.
El ar mânca și balegă, și nu e.
Ciinii schilozi așteptai drum,
Scămoși în ceața ca de fum,
Să vie*acasă cine nu mai vine.
Și ține vîntul și războiul ține!
Dar nu e voie devasta
Să stea de vorba maica, surorile, nevasta,
Și nu e voie nici să te gîndești,
Că ori iscoadă ori vîndut ești.
Domnii cu căsi de geam, din București,
Sînt bucuroși, pe un' te duci,
Că țara s*a umplut de cruci.

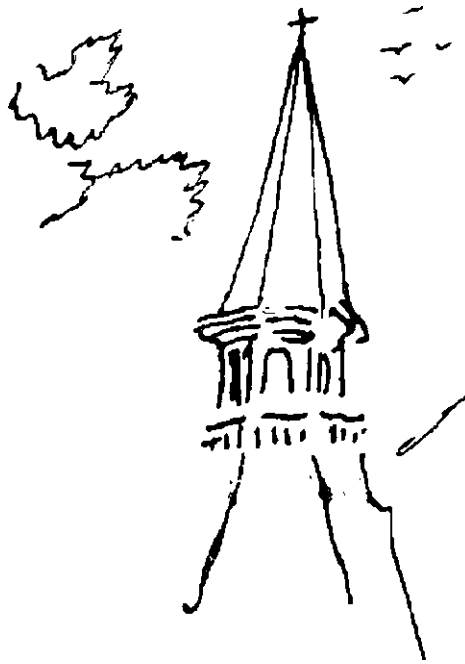
ÎN SATELE ȘI VĂILE

În satele și văile din Jii,
Numai schilozi, numai muieri, numai copii
împleticiți în ceață.
Carnea pe ei e vînătă și creață,
Și osul se stravedem piele.
Dau brațele de glezne, picioarele sînt grele.
Strigoii ăștia mici, de țară,
Par car voi să sară
Și sar sîi sa calce pe pămînt,
Ca de mormînt,
La fiecare cotitură.
Nici nu se plîng și nici numjură.
Atîta carne bună le a rămas,
Cît buba rea, de la urechi la nas.

DA, E LUNG

Drumud lung pînă la Jii,
Fără tați, fără copii.
Ce rămîine sînt flăcăi
De scutec și de copai.
Casele, cătunele,
Colea, cîte unele,
Au rămas cu niște babe,
Vinete, scîlcii și slabe.
Fetele îmbătrînite
Nu mai știu să se mărite.
Pe flăcăi ba luat pe sus
Și ba dus și ba tot dus.
ba furat o vijelie
Peste negura pustie
Și ba dus, ba răsucit,
Pînă li s^au risipit,
Zvîrcoliți de^amdoasele,
Zgîrciurile, pasele.
Ce fu ăsta, om cu față,
Cel împleticit în ceață?
Cîrjad ia de subsuoară,
îl întoarce șiid doboară.
Făt'Frumos era frumos:
ba căzut falca de jos.
L*au mîncat pe jumătate
Toate rănile spurcate.

A scăpat ciuntit și mut.
Brațele și le*a pierdut.
Doar genunchii, calea, valea,
Ș*au strîmbat ca alte alea.

DRUMIM LUNG

Drumud lung din Jii încoace
Și cuptorul nu mai coace.
Qtăd calea, cîtud drum,
Nu e vatră, nu e fum,
Azimă și mămăligă.
Maica plînge, pruncii strigă.
Au rămas în sate vii
Numai cîteva stafii,
Fără păr, fără gingii.
Un' mă duc și un' mă port
Pute^a candelă de mort.
Maicile și vacile*au
înțarcat, săracile.
Gura umbla după sîn
Framintînd un hoit bătrm,
Ugerile, țițele,
Aspre ca tărîțele.
După ce*au pierit și cîinii,
Au rămas numai bătrînii,
Să*și numere zilele.
Te apucă milele,
Lacrimile și mînia.

Asta fuse Romînia?

DE LA JII, ÎN DRUM

De la Jii, în drum, încoace,
Nici o vatră nu mai coace,
Nici un coș nu scoate fum,
Cît îi țară, cîmp și drum.
în vetre m nici unele
Nud aprins tăciunele.

Drumul lung pînă la Jii. . .
Vitele au tînjit în iarnă
Mai mult moarte decît vii.
Abia calcă, se răstoarnă.
Una*i șchioapă, altad oarbă,
Toateau chică, toate barbă,
De răbdare, de flămînde.
Au și coame și*s și blînde
Și pe nemîncatele,
Bine cu vîntatele!
Sau smerit bietelee vite,
Parcau fost călugărite.
Ochiintregi și ochii lipsă
Bat ca din Apocalipsă.
Rod în gard și m cimitire
Lemnul crucilor subțire.

Pe ta Sfntul Niculaie
Mai rărtrîn niscaiva paie
Și coceni, de cap de vita,
Pe o streășină belită.

CĂTUNUL

Cătunul s'a mutat tiptil, din zare,
în cimitirul lui, mai mare.
Ce s'a născut, pe rînd s'a şingropat
Şi crucile*au intrat în sat,
Viori de lemn
încremenite întrmn semn.
Şi au ieşit din sat pînă departe,
Lăsîndud drumurile moarte,

Ia scama bine, dacă treci,
La încîlcitele şi vechile poteci.
Să nu te^mpiedici de ciulini.
Morţii'S acolo, cam cătun, vecini.

Tîrît în ploaie de ciubote grele,
Drumeţul, noaptea, poate să semşele
Şi, încercînd cîrligul pus la porţi,
Să ceară găzduire de la morţi.

CÎTE PUHOAIE!

Cîte puhoai, cîtă omenire
Se rînduiesc de'acuma în vileag,
Să ceara bucurii și fericire
Scrise cu slove mari pe steag!

Aș vrea să mămfierbmt și eu cu el
Să*mi batăm tîmple inima și mie,
Văzîndude trezite, mari și grele,
Ca de o mare, sfîntă datorie.

Dar iată pana celor ce^au mînjit
Drapelele cu alte jurăminte,
E*o bidinea cu părul năclăit
De fostele vopseli de mai nainte.

Unde statură bravii pînă azi,
Că nu la bucurie, ci la luptă
Era chemarea, frați și camarazi?
Viața le curse dulce, nent re ruptă.

Ați vrea credință întru necredință
Și lauri fără să fbnvins,
Venind la hramuri, după biruință,
Cu sîngele păstrat și neatins.

LA TREABĂ

încă o data Fătdrumos
Suc smuls din grinda casei spadă,
Arc bun și buzdugan mai noduros,
Să dea din munte namila grămădii.

Singur, orbeștem ceasul rău,
Simțindu*se*ntărit ca de#o solie,
Cu o chemare din pământ și hău,
Pe care omțelege și n*o știe,

Se pusem calea negurii cu coarne
Și găurindud pîntecul în zmîrc
Și împlîntîndud sabia în carne,
Au curs din ea otravă, mucii și spîrc.

în tăvăleala șarpelui cu zeci
De căpățîni și ghiare uriașe,
Era sâ*și piardă zilele de veci,
Mușcat de scut, de piept și de căm?șe.

Cînd a căzut, dihania a dat
Un vuiet care încă mai răsună,
Că muntele pleșuv a tremurat
Și cu văzduhul lunii dimpreună.

Urletul fiarei a mutat din loc
Cremenea stîncii, brazdele și marea.
Dar Făt'Frumos avu și#acum noroc
Și se*mplini de întregul ei chemarea.

Și isprăvind, sfiios semtoarcem sa.
Se ^ascunde chibzuind ce să mai facă.
O ciutură mai mare dcadăpat
Șbun staul mai ca lumea, pentru vacă.

CARNET

PASĂRILE DE FIER

Ced colo sus, în ceruri, în zenit?
Că berzele de*o vreme*au și sosit.
Să fi întârziat un cârd? Să fi rămas
Un stol rătăcit aiurea, de pripas?

Par niște porumbițe, niscai lebezi,
Cînd mici, cînd mari, cînd leneșe, cînd repezi.
Noi le zărim acum înția oară
Că suie în april și că scoboară.

Dar iată că încep sad dea, domoale,
Azurului albastru rotogoale
De spumă albă, ca de tibișir,
Și*s rînduite pasărilor șir.

Cu toate că alunecă pe cer
Și zboară lin, sînt cocostîrci de fier.
Aduc în ei otravă, foc și pară,
Șt găinașul lor aprinde și omoară.

Comunicatele semnate sînt sumare:
« Distrus opt instalații militare,
Mitraliat trei corpuri de armată.
Uzină de petrol incendiată. »

Realități: Uciși câteva mii
De mume, de bătrâni și de copii
Și dărîmate două catedrale
Și, pe bolnavi paturi, trei spitale.

DOUĂ NOPTI

Ospiciu de nebuni și am cimitir.
De sus, din norii noi, ca de fuior,
Au fost bătute două nopți, în șir,
Cu morții, aiuriții și năucii lor.

Morminte le*au sărit între nebuni.
Ei trec mirați la morți și, printre cruci,
Se întâlnesc și cred că văd minciuni
Cu oase care fug și cu năluci.

O surdă*mutăm straielē vārgate,
Scilciem beregatā, calcāmcet,
Sfādindu^sem cuvintemcîrligate
Cu*o tidva subsuoară, ca Hamlet.

Să isprăvit. Rămîne^o arătură,
Și peste ea, lividă, umblă luna.
Ce cauți tu, orbeată pace aură?
Ești luna, moartea, hîrca sau nebuna?

Și cimitirul și ospiciul una.

MĂGĂOIA

Cînd vine pe sus, chelălăie si latră
Pe undeva, alarma de prohod,
Șimghiață inima cam piatră,
Un' să te ascunzi? Ti*e frică, ești nerod.

Prostit deodată, ai sta și*o ici la fugă
Sau ai fugi pe luncăm jos, dar stai
Și te chircești între blestem și rugă
Și ai vrea să ai un suflet și nud ai.

Ești ca o cracăm furci, de careatîrnă
O came spînzurată de sărac,
Gîtlejul găunos și tigva cîrnă.
Ai auzit*o? rage zbierat, ca un malac.

E gaia, cucuvaia,
Strigoitul, măgăoaia.

CINCI SUTE DE COȘCIUGE

Pe dîmbul luncii noastre, stau înșirate*o mie,
Croitem grab' azbnoapte, capace și sicrie.
Sînt noi și încheiate cu goluri între scînduri
Și așezate, albe, pe cîte zece rînduri,
Și toate pe#o măsură,
Că vor intra în ele cadavre de strînsurâ.
Sicriile cinci sute, capacele ctnci sute,
Așteaptă să mai fie umplute și bătute.
Mai late către umeri șbn jos mai îngustate,
Principiile raclei măcar sînt respectate,
Cînd ucigașibn aer le*au murdărit ppacelea
Ce lemtocnesc morala și le botează pielea.
Trei biete mahalale muncesc să se dezgroape,
Soldații cu topoare, cu rîngi și tîrnăcoape.
Faitoanele de mîină, cu pîntec, legămate,
Au fost din tot orașul în pripă adunate.
De la gunoi și șanțuri, maturătoribn porți
Au fost schimbați în ciocli, să carem ele morți,
Și pînă la căratul de hoit, pe două roți,
Păzește sentinela coșciugele, de hoți.

CONVOIUL SICRIELOR

Să fi rămas din rudemgropași niscăi nepoți?
De subt moluz și bîrne sau scos aproape toți,
Cu toate că la număr ieșea de dimineața
Cu mult mat multă lume decît fusesem viață.
Căci dintrmn om, întreagă, nu vine niciodată
O singură bucata.
Și cea rămas dintmnsul se scoate pe lopată:
O labă, șoldul, brațul, întregi numai bucăți
De om, și zdrențe, sferturi, fărîme, jumătăți;
O palmă delicată, la deget cu inelul
Logodnei: numcepuse prăpădul și măcelul,
Întnun sicriu, grămadă, intrau dea valma paie,
Țărîna amestecată cu păr și măruntaie,
Bărbații și copiii, ciozvirte și crîmpeie
De mădulări și resturi gingașe de femeie,
Unui bărbat cu brațe, scăpat din scrum mai plin,
1 se pierduse capul întrmn coșciug străin.
Dc altfel, nici o față nu mai avea figură,
Smolită "șimehegata întno caricatură;
Și, ca o cobe noua de adaos, ca un semn,
Mai rătăceamtre racle șt un picior de lemn,
De semtrebau, cu martori, groparii și poporul,
Căror cadavre șchioape li se cădea pictorul,
Și dacă mai e locul, tocit și seîlciat,
Să fiea doua oară, cu preot, îngropat.
Dar cînd porni convoiul sicrielor devale,
Urla din nou «sirena»m văzduh a plîns si jale.

MOARTEA, N VATRĂ

îmi intra moartea în vatră și nu mă pot păzi,
De patru ori pe noapte, de patru ori pe zi.
îmi zboară peste casă, pe beznă și lumină,
Nepăsătoare, rece, streină și senină.
La chipuri neștiute și vine în paradă
De fluturi ca argintul, de pasări mari de pradă
Din fundurile purului azur,
Se*aude, parcă vîntul, un vuiet de murmur.
Credeai că/s porumbicii, în stol, și că se lasă
Din cerurile nalte, jucîndu*se, pe casă.
Dar scoborîți din boltă pe sate și orașe
Erau un cîrd cu aripi de fiare uriașe,
La o poruncă oarbă a morții, calculată;
Că nu mai este moartea săracă, de>altădată,
Idilică și proastă, din basme și poeme,
Sosită cu o coasă, la vreme și nevreme,
Țărancă ofilită la fin și la cosit.
Șba lepădat și coasa și gluga și mantila
Și masca ei de babă, rînjită cu de<a sila.
Cu<o coasă ruginită ce poți să faci? Surcele.
Ca un briceag de*o șchioapă cojești cu ea nuiele.
Poți reteza din munte și piscuri un stejar
Cu*asemenea cichie de brîu și buzunar?
îi trebuia o sculă mai nouă, neumblată,
Ca să doboare codrul întreg și dintnodată.
Unealta ei tocită dcabia cîte un gît
îl ronțăia o dată, ca la găini, șbatit.

Nu poți adevăratei morți săd mai zici pe nume
Dacă în loc de unul nu seceră o lume.
Ge>o bătrână strîmbă ori cîte un unchiaș,
Un prăpădit, un putred, un frînt, un păgubaș,
Luați de pe ici și colo, un mort uitat, o moartă
Sînt de croială veche și azi nu se mai poartă.
S*a săturat cucoana de cancere și tifos,
Vederiled schimbate au ideal șt ifos.
Ea vrea bărbații tineri și rumeni ca bujorii,
Și nu pe cîte unul, ea cere toți feciorii.
Năpraznicei cucoane
Li trebuiesc cadavre milioane.
Orașe doborîte și țări de cimitire,
Ca din monotonicie \$ă<și vie mai în fire,
Și pe mormîntul lumii, făcîndu>și cuib în tihnă,
Să>și capete ca morții și veșnica odihnă.
Și sa gîndit. . . Ca morții sad vie din belșug,
Să*și părăsească vechiul meșteșug
Și vechea calicie, un mort și un coșciug.
Mai avusese vești
Cam orice meserie mijloacele băbești
Au fost înlocuite cu altele mai iuți.
Degeab'ai vrea o coasă știrbită să'ți ascuți.
Ea poate să rămîie la micile nevoi,
Ca piatra și amnarul și fostul car cu boi.
înstreinată însă, neroadă, fără carte,
Știa din limbi și graiuri numai pe cele moarte.
Li trebuia bătrînei o nouămvățatură
Și alt soi de figură.
Samtinerit cu farduri, cum mască șim perucă,
Să nu mai pară*o iazmă, o umbră, o nălucă.
Aproape domnișoară samscriș în școli înalte,
Și mîinile de ghiață și leta făcut mai calde,
Picioarele mai groase, grumazul mai cărnos,
Să nu i se mai vadă, uscată, nici un os.
în fustă de studentă și în halat cu poale,
Cu ochelari subt frunte, pe găurile goale,

UN LAZARET

Un lazaret clădit în papainoage
Slujeste m șes s*adune pe răniți,
Aduși pe târgi, ca niște șomoioage
De cîrpem sînge negru, și zgîrciți.

Sînt două mii dintr*alte mii de frați
Șid ardearșițam cîmp, ca un blestem.
Sluți, ciuruți de gloanțe, despicați,
Fără bărbie, fălci și umeri, gem.

întinși pe rînd de*a dreptul în țărîna,
Trei medici îi aleg cam pentîmplate.
Cei fără brațe pot să mai rămîna,
Sînt ridicați ciunțiții jumătate.

Din gîrla fiartă vine în sacale
Leșia apei: gurilor lbe sete.
Pîna a fi culeși pentru spitale
bașteaptă agoniile încete.

Un nor de muște, pus pe fiecare,
îl dumică bucată cu bucată,
Neputincios de nici o apărare,
Sugîndud buba ochilor umflată.

Au și simțit din depărtare corbii
Șim stoluri peste lagăr s*au lăsat,
latăd în lupta crîncenă cu orbii,
Smulgîndude cu pliscul tifonul sîngerat.

ERAU TREI

Erau în casă omul, femeia și copila
Cu chipul ca de aur, cu ochii ca zambila,
Cînd trăsnetul din ceruri se sparse peste ei
Lea#mprăștiat clădirea în vînt cu cîteștrei.
Era în asfințit.
Ca pleava și țărîna s*au dus și risipit.
A doua zi, lumina
Cernea cu stele mute, de candelă, grădina.
Și căuta bunica, subt lacrima de rouă,
Crîmpeiele de carne > pier du tem iarba noua,
Sa o culeagă moartă, să fie prohodită.
Pînă_m amur5 strînsese de*abia un fund de sită.
Unde lucea o muscă era și o fărîmă,
Un nod, un zgîrci, o coaja, o sfoară ca o rîmă.
Din trei, cîți spulberase vîrtejul, la cules,
Cît un cîntar de prune, atît s*a mai ales.

GLORIE

Cetatea* i o movilă de ziduri răsturnate
Și a fugit și umbra din cetate.
Cîți oameni încă m viață mai zac în agonie,
Subt grinzi și în molozuri, se știe, nu se știe.
Se va afla vreodată
Cînd moartea lor uitată
Se va*nsuma în cifra unui registru rece.
A fost cîndva, e sigur, ceva, dar și/asta trece,
Cum au trecut atîtea și trec neîntrerupt,
Fără să știi ce moarte și morți zac dedesubt.
Mîngîie'se cu*atîta și morții din cetate:
Istoria le face martirilor dreptate.
E scrisă cu condeie, cerneală și cuvinte
Și jumătate mută, ea jumătate minte;
Cu voie, fără voie, de mila, de hatîr,
O sad boceascăm vorbe*nflorite un catîr,
Tot așteptînd pomana de*a fi nemuritori,
La ușile*a mintirii în cîrji de cerșetori.

PAZNICUL

Se potolise spaima. Din casa sfărîmată
Mai șovăiau trei ziduri în picioare.
Podelelem cinci caturi zburaseră deodată
Și rămînea văzduhul posac învelitoare.

Din creștet pînă pînă pivniți clădirea era una.
Bătuseră ploi negre trei ani de nopți, la rînd.
Prin casa găunoasă treceau cam cîmp furtuna
Și viscolul de iarnă nebun și buciumînd.

In cî* a fost o fereastră păzeamcruntat un cline,
Nedezlipit de vatra stăpînului pierdut,
Pe care îl așteaptă sa vie azi ori mîine,
Și mîinelemtîrzie de mult și* a și trecut.

CE VREI?

Tbam povestit și țbam adus aminte
De prin războaiele de mai nainte,
Zile trăite, zilele uitate
Sau ațipitem tine șbnnoptate.

Cînd țbai trăit*o, clipa blestemată
Creștea cît veacul, dintre odată,
Și pînăm clipa ceealaltă
Tu ai trăit cu moartea laolaltă.
într^o secundă oarbă, dintre sorți,
Trăiai în două vieți șbn două morți.

Cîte secunde astfel repetate
Nu te*au ucis mereu pe jumătate!
De cîte ori tu nu te*ai întrebat
Dacă<ai murit sau dacă*ai înviat!

Semenul meu, tîrît între morminte,
Știi, deși viu, că ții de oseminte,
Ce cugeti, ce nădejdi mai ai, ce teamă?
Bagă mai bine, omule, de seamă,

în fața gândului ce te colindă
Ți*am pus cîteva țandări de oglindă
Și te întreb, că sufletul îți tace,
Ursuz si gol, ce vrei: război, sau pace?

CUPRINS

VERSURI DE SEARA

<i>Cuvnt</i>	7
<i>Parada</i>	9
<i>Seara</i>	i*
<i>Confidență</i>	4
<i>Cirip</i>	
<i>De Paști</i>	16
<i>Miere și ceară</i>	17
<i>Creion</i>	18
<i>Vaca lui Dumnezeu</i>	19
<i>Domnița</i>	21
<i>Ghicitoarea</i>	
<i>Zăbavă</i>	*r
<i>Urare</i>	26
<i>O lăcusta</i>	28
<i>Denie</i>	33
<i>Două capre</i>	3
<i>Urechiuța</i>	3
<i>Cinci pisici</i>	33
<i>Steauam iarbă</i>	H
<i>Doi frumoși</i>	35
<i>Vrăbiile</i>	37
<i>jSlici nun paiă</i>	
<i>O furnică</i>	
<i>Ginvaere</i>	4
<i>Tniă</i>	44
<i>Pcdoabe</i>	45
<i>Vntul</i>	47
<i>Toamnă</i>	48

<i>Iarna blajină</i>	49
<i>De Crăciun</i>	<i>ji</i>
<i>Joc de chiciuri</i>	ji
<i>în perdea</i>	j4
<i>Transfigurare</i>	
<i>Haide</i>	j6
<i>begodnă</i>	
<i>ÎAirele</i>	60
<i>îngenunchiere</i>	61
<i>Mireasa</i>	6z
<i>Căsnicie</i>	64
<i>Dragoste</i>	6j
<i>înviere</i>	67

C Î N T E C E   C U   G U R A - N C H J S Ă

<i>Iată, sufletule...</i>	71
<i>Durerea mea.,.</i>	72
Afot >nsft pdmşit	<i>j)</i>
<i>Tă o sarică</i>	74
<i>Singure vin</i>	
<i>Tcaie stelele</i>	76
<i>De pe pcdul râului</i>	77
<i>Dcrrni?</i>	78

A** am, ..	83
5a vedem. . .	84
<i>Frageda</i>	8j
<i>Cuvinte stricate</i>	87
Afa <	88

BURU/EN;

<i>/<stEJ trează</i>	9J
<i>TVtt vdro \$iiir</i>	94
<i>Burniană, tîu ştiu care</i>	9J

<i>Frunză palidă, floare galbenă</i>	97
<i>Colind</i>	99
<i>Crucea veche</i>	101
<i>Fui de vânt</i>	102
<i>Moștenire</i>	104
<i>Om de pământ</i>	106
<i>A venit</i>	109
<i>Vânt străin</i>	111
<i>Făcătura</i>	111
<i>Btlci în Aldebaran</i>	114
<i>Uma</i>	116
<i>Cântec de hală</i>	117
<i>Iese vatra</i>	119
<i>Dacica</i>	120
<i>Într-un lac</i>	122
<i>Doi copii s-au dus</i>	

H O R E

<i>Hora lui Eșep</i>	1-7
<i>Horă de băieți</i>	129
<i>Horă de ucenici</i>	
<i>Horă în grădină</i>	14
<i>Horă în bătaie</i>	
<i>Horă de soareci</i>	156

POEME

<i>Întoarcere</i>	M>
<i>Ziua albă</i>	146
<i>Ziua cenușie</i>	147
<i>Tirlă</i>	148
<i>Stă singuratec</i>	149
<i>Un plop uscat</i>	150
<i>Kue de Sain U Pietre</i>	151
<i>Domniță...</i>	152
<i>Când star opri secunda</i>	

<i>Tu taci</i>	ij6
<i>Ce plîngi?</i>	1,5
<i>Păstrează</i>	19
<i>Copilă</i>	161
<i>Mu mai zăresc*..</i>	162
<i>înțelepciune</i>	16;
<i>O lacrimă</i>	166
<i>Francis Villon</i>	167
<i>Mă uit la fieri</i>	169
<i>Stepele</i>	170
<i>Psalm</i>	172
<i>Mărturie pe vicară și arcuș</i>	174
<i>Mi se pare*..</i>	171
<i>Crezi basmul..</i>	177
<i>Solie pierdută</i>	179
<i>Au trecut. **</i>	181
<i>Alba</i>	182
<i>Desen romantic, zgîriat pe o amforă veche</i>	184
<i>Păianjenul</i>	18;
<i>îmi pare rău</i>	187
<i>Clinele sufletului</i>	189
<i>Cetate medievala</i>	191
<i>Clopotele</i>	192
<i>Pisanie (între drumuri și castani)</i>	*9i
<i>Tu</i>	196
<i>Rugăciune</i>	197
<i>Pisanie (Da>mi durere ai prigoană)</i>	199
<i>Coșarul alb</i>	201
<i>Reminiscențe</i>	201
<i>Serenada</i>	201
<i>Apocalips</i>	10,
<i>Pisanie (Sint un schit de blăni și doage)</i>	106
<i>Pizma</i>	207
<i>Sarcină sacră</i>	210
<i>Ai văzut?</i>	211
<i>blegătorul umilit</i>	212
<i>Cuprinsul</i>	
<i>De când mă știți</i>	

<i>Baba Moarna</i>		214
<i>Mabalana cu cocoși</i>		21j
<i>A murit Aurica</i>		217
<i>Seceta mare</i>		219
<i>Omule</i>		X26

SPITAL

<i>Păretele de var</i>		229
<i>Ogor pustiu</i>		230
<i>Spuză</i>	<i>fierbinte</i>	232
<i>Bivolul de jar</i>		2^4
<i>Sta culcat o</i>	<i>fiara</i>	236

LETOPISEȚI

<i>De multe ori</i>		239
<i>Când ei se bucură</i>		240
<i>Curgeți, vânt uri</i>		142
<i>Când veniră</i>		244
<i>M*au întrebat</i>		246
<i>Altă dată</i>		243
<i>Natnșelegeam</i>		2j0
<i>Afot moștenim</i>		<i>iți</i>
<i>întrtun județ</i>		
<i>în satele și văik</i>		
<i>Da, e lung</i>		2tj
<i>Drumuri lung</i>		2jj
<i>De la Jii, în drum</i>		2j8
<i>Cătumul</i>		260
<i>Cîte puhoaie!</i>		261
<i>La treaba</i>		261

CARNET

<i>Pasările de</i>	<i>fier</i>	167
<i>Două nopți</i>		i6p

<i>Măgăcafa</i>	270
<i>Cinci sute de coșciuge</i>	271
<i>Convoiul sicrielor</i>	272
<i>La cartam vatră</i>	273
<i>Un lazaret</i>	276
<i>Erau trei</i>	278
<i>Gbrie</i>	279
<i>Paznicul</i>	280
<i>Ce vrei?</i>	281